AKBABA

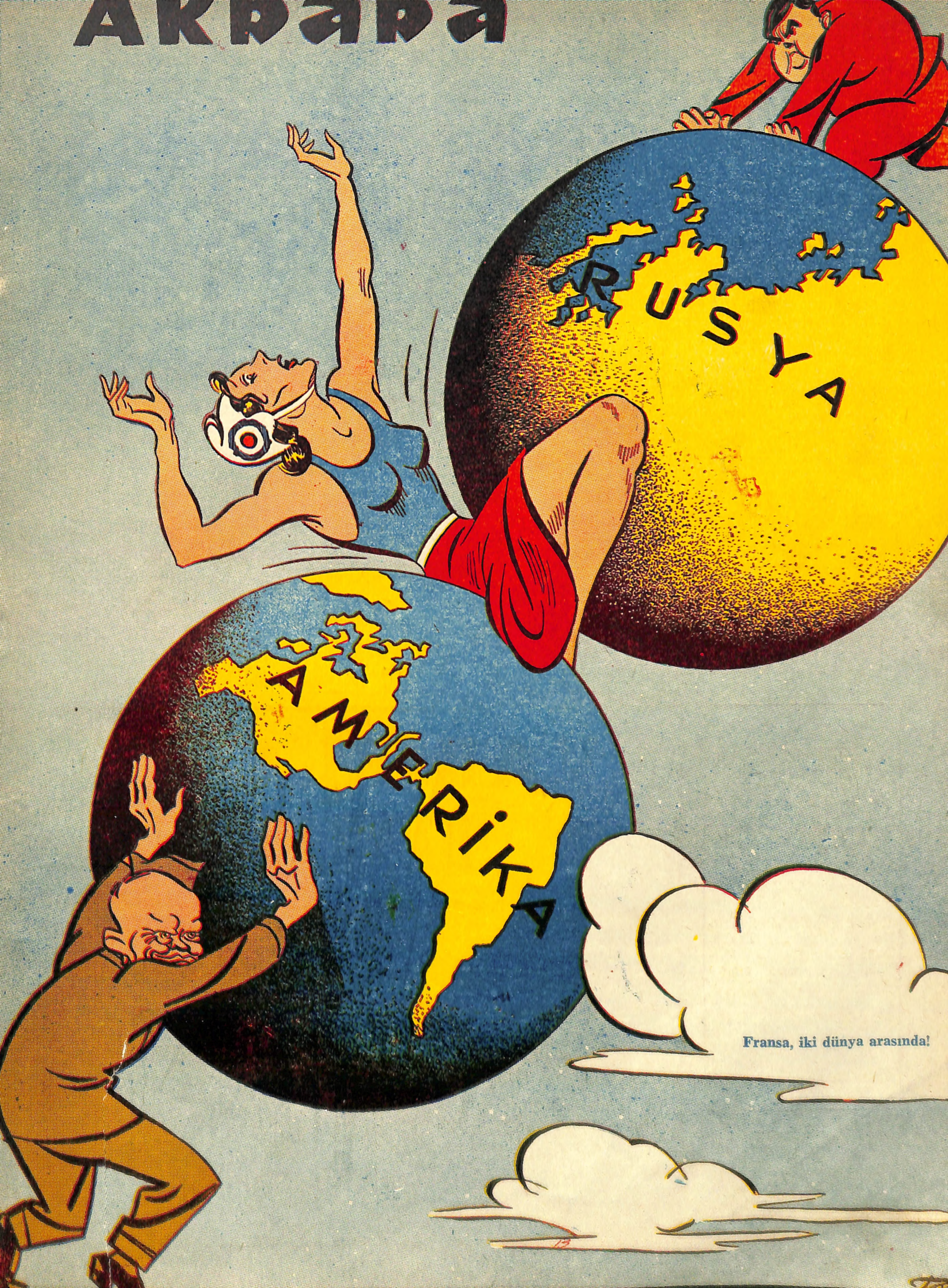

Fransa, iki dünya arasında!

YOK ZERRE TESELLİ NE GÜLÜŞTEN
NE BAKIŞTAN
BİR TATLI HUZUR ALMAYA GELDİK
KALAMIŞTAN

Diyebilmek için
TEK ŞART

KALAMIŞ'DA
bir
Apartman
DAİRESİNE
SAHİP OLMAKTIR

İSTANBUL BANKASI
GALATA ● BEYOĞLU ● ŞÜTLÜCE

BAYANLARIN
MUAYYEN
ZAMANLARDAKİ
SANCILARINA
KARŞI

BAŞ • DİŞ • NEZLE • GRİP
GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN
GRİPİN
KİNİNLİ
GRİPİN faydalıdır
BÜTÜN AĞRILARA KARŞI
GRİPİN
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Bütün Güzeller

En güzel resimleri, en zarif pozları ile AYDABİR'in Ekim sayısında ..

İller Bankası

Sermaye: 300.000.000 T.L.

İl Özel İdareleri, Belediyeler ve Köylerin Harita, İmâr plânlariyle Su, Elektrik, Yapı, Proje, İnşa ve tesisleri

BANKA VE KREDİ MUAMELE VE HİZMETLERİ EN MÜSAİT ŞARTLARLA YAPILIR VE MEVDUAT HESAPLARI AÇILIR

Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Telefon: 21811
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

VAKIFLAR
BANKASI'nda
Para Biriktir

Bu suretle, ömür boyunca gelir ikramiyesini kazanabilir, dosta düşmana muhtaç olmaktan kurtulursun!

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI
T.A.O.
Sermayesi: 50.000.000 Türk Lirası

SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

YUNAN BALIKÇILARI, SAHİL KÖYLERİMİZDEN TAVUK, KOYUN, İNEK ÇALIP KAÇTILAR:
(Gazetelerden)

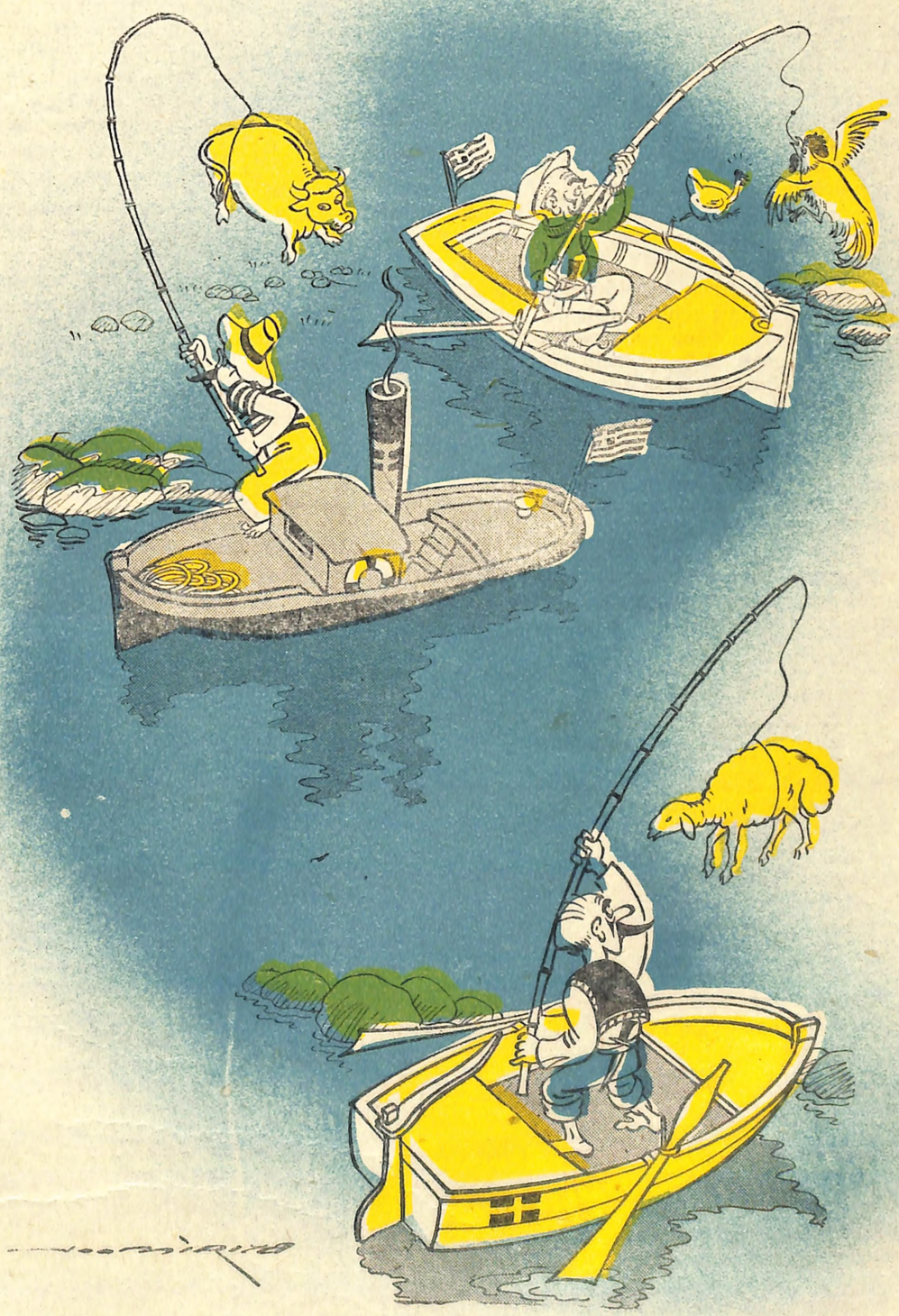

Karasularımızda Yunan balıkçıları!..

İstanbul

Önümde, Yapı ve Kredi Bankasının üç büyük eserinden biri duruyor: İstanbul.

Zevkin gölgeleriyle zekânın ışıkları karışmış fotoğrafların güzelleştirdiği bu eseri yaprak yaprak çevirdikçe, gizli bir hüzün telvesi içime çöküyor:

Başta, Kızkulesi... Sonra, Hisarlar... Daha sonra, Topkapı Sarayı, camiler, camiler, camiler ve bir kaç yalı, bir kaç kasır, bir kaç çeşme.

Bütün bir eski tarih değil mi? İçine meşrutiyeti, hattâ Tanzimatı bile almayan bir eski tarih.

Nerede son asır? Nerede o genç, o yapıcı, o şereflerle dolu Cumhuriyet devri?

Gösterecek bir tek anıt-yapı?.. Hafızamı karıştırıyorum: yok!

İşte Rumelihisarı... Yabani otlar bürümüş bu tarih bahçesinde bizim bir tek eserimiz var: Fatihin taş duvarına yaslanmış bir tahta ev!

İşte Topkapı Sarayı... Müttefik donanmalarının, seyyah gemilerinin önünden kıvrıldığı Sarayburnu bir sahil mezbelesi: Ters yatan balıkçı kayığı, gecekondu kulübesi ve harap deposuyla...

Hattâ şu Sultanahmet çeşmesine bakınız: Kitabın son sayfasındaki mısrâ bile çağımızın suratında şaklayan bir hicviye değil mi?

Aç Besmeleyle iç suyu, Hân Ahmed'e eyle dua!

Hangi musluk? Hangi su?.. Sadece kuraklıktan çatlayan dudaklarda, dua yerine bir beddua!..

Artık bir İstanbul meselesile karşı karşıyayız ve bu mesele asla, ama asla bir belediye meselesi değil, zor ve büyük bir devlet işidir.

Onun sınırları, Fahrettin Kerim'in idare sınırları olamaz: İstanbula, bütün Türkiyenin gözleri «Benim İstanbulum» diye bakmıyor mu?

Bu İstanbulun asma köprüleri, yeraltı taşıtları, büyük caddeleri ve âbide-tiyatroları olacak... Onu, işaret parmağımızın bütün gururiyle göstererek:

— İşte Türkün İstanbulu, diyeceğiz.

Yoksa, traktörlerimizin getireceği tarlalar dolusu bolluk, barajlarımızın dağıtacağı âb-ı hayat, enerji santrallarımızın serpeceği ışık altında, olsa olsa, pembe yanaklı bir köy medeniyeti gösterebiliriz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Olaylar Alaylar

ASLAN

Şimdi İzmir fuarında gösteriler yapan Apollo sirkinde iki aslan doğurmuş. Sirken geleneğine göre, aslan yavruları hangi şehirde doğarsa, o şehrin belediye başkanı onlara isim koyarmış. Aslan yavrularının isim babası olan İzmir Belediye Başkanı Dr. Selâhattin Akçiçek bu törende şöyle bir nutuk çekmiş:

«— Türkiye bir aslanlar memleketidir. Bu memlekette aslanlar doğar ve aslanlar yaşar!»

Dr. Selâhattin Akçiçek'in bu ucuz palavrasına karşı bir gazeteci:

— Ya sirkteki filler, köpekler, eşekler doğursaydı, acaba Belediye Başkanı ne diyecekti? diye soruyor. Bu, boşuna bir soru. Çünkü İzmir Belediye Başkanı bir kere «Bu memlekette aslanlar doğar» diye kesip atmış.

Bunun mânası açık, demek ki, eşek te doğursaydı, yavrusu aslan olacaktı. Yalnız böylelerinin nüfus köğıdında eşekzâde diye geçer.

Dr. Selâhattin Akçiçek haklı; ekmek aslanın ağzında demiyor muyuz? Yalnız son zamanlarda, ekmek aslanın ağzından hazım borusunun son mahrecine gitti de, vatandaşın elini sokup çıkarması biraz zahmetli oluyor. Etrafınıza bir bakın; gemi aslanları, kuyruğunu tramvay çiğnemiş aslanlar, daha sonra millî aslanlarımız...

Bize aslan denilmesine kızmayız ama, bu kadar aslanı kuzu kuzu tutanlar da o zaman kendiliğinden «hayvan terbiyecisi» olmazlar mı?

Ne tuhaftır, birisine «hayvan!» desen kızar da «aslan!» desen kolları kabarır. Şimdi gel de deme:

— Vay aslan vay!...

«Bu memlekette aslanlar yaşar, diyen Belediye Başkanına sözümüz yok. Aslanlar bin yaşasın! yalnız, müsaade etseniz de, birazcık da insanlar yaşasa... Ne dersiniz?

BEREKET

Fen İşlerinin yayınladığı istatistiğe göre, İstanbulda son bir kaç sene içinde yapı, eski yıllara göre 70 ile 100 bin arasında fazlalık gösteriyormuş. Son yıllarda yalnız yapı değil, her şeyde korkunç bir çoğalma var.

Evler eskisinin beş misli, ama oturacak ev bulamıyoruz. Otomobiller eskisinin on misli, binecek dolmuş yok...

Para dersen yirmi misli çoğaldı bizde metelik yok.

Kadınlardan geçilmiyor, eskisinin on misli arttı, evlenecek kadın yok... Hürriyet, demokrasi derseniz eskisinin bin misli, fakat görünürlerde yok, yok, çünkü eskiden hiç yoktu; bin kere hiç yine hiç...

Bu kadar artışa karşılık bu yokluk neden? Bir uğursuzluk, bereketsizlik var ama, nerede?

DİRİLEN ÖLÜ

İzmirde bir hastahanede Hacı Sabri adında bir vatandaşımız ölmüş. Ne vatandaşlar ölüyor, Hacı Sabri'nin ölümünde hiç bir olağanüstülük yok.

Hacı Sabri'yi teneşire koyup yıkarlarken, nedense fikrini değiştirip ölmekten vaz geçiyor, birden ayağa kalkıp:

— Ben ölmedim! diyor .

A Hacı Sabri! keyif senin, cancağızın isterse ölür, isterse yaşarsın ama, mademki ölmiyecektin, doktoru ne diye mahcup edersin?..

Sen bu muzipliği yaptıktan sonra içime bir kurt düştü. Acaba benim sülâlem sahiden öldüler mi, yoksa onları doktorlar mı öldürdü?

20 KİŞİ YARALANDI

Dün Mahmutpaşada 20 kişinin yaralanması ile neticelenen bir kavga olmuştur. Kavga, zamanında yetişen polislerce bastırılmışsa da 20 kavgacının da yaralandıkları görülmüş, bunun üzerine polisler de, meraklı seyirci kalabalığını muvaffakıyetle dağıtmıştır.

★

NİŞAN VERİLDİ

Ormanlar kralı Şevket Mocana, Amerikalı Senatör meşhur Joseph Mc. Carty'nin Türkiye mümessilliği verilmiştir. Bu münasebet le yapılan törende, ormanlar kralı Şevket Mocan, her zaman olduğu gibi, baltayı taşa vurmuş ve bir hayli çam devirmiştir. Evvelâ Halk, sonra Demokrat, sonra yine Halk partisine girip çıkan ormanlar kralı, şimdilik balta girmemiş bâkir ormanlarda bir bal taya sap olmak için dolaşmaktadır.

★

TEŞEKKÜR

Uzun zamandanberi çekmekte olduğum amansız diş ağrısı yüzünden gece gündüz bağırmamdan rahatsız olan ve bana çürük dişimi çektirmemi hatırlatarak, büyük bir iyilikte bulunan komşumuz Macit Beye, bu günlerde aramız açık olduğundan teşekkürlerimin takdimine, gazetenizin tavassutunu rica ederim.

Hasan DİŞBUDAK

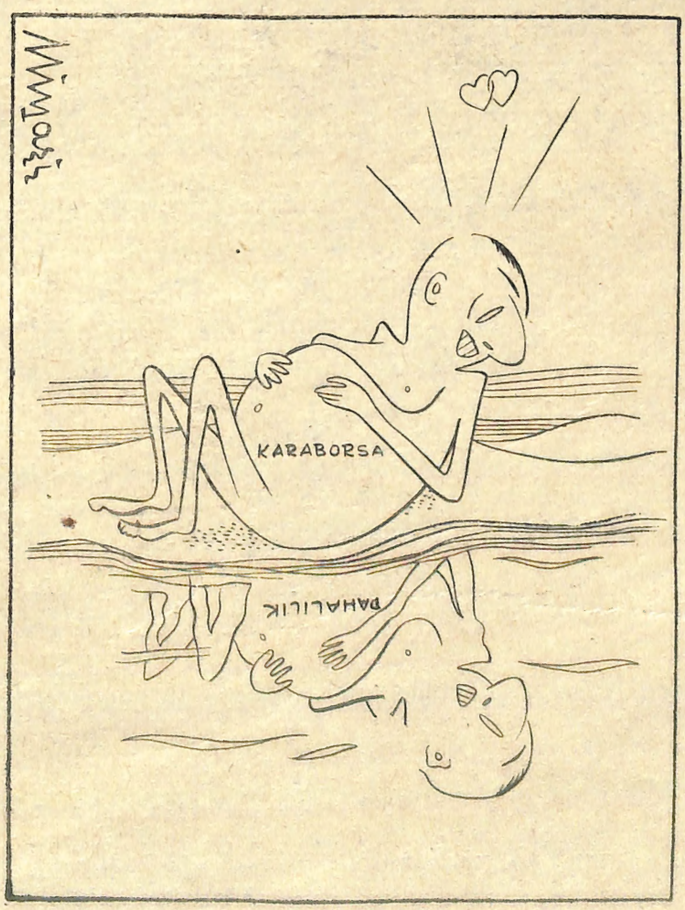

NARSİS!..

(Niyazi Yoltaş)

★

Mektup aranıyor:

Dört sene evvel Adana'dan İstanbulda amcam Salih oğlu Mahmuda yazdığım mektup kaybolmuş, hâlâ bulunamamıştır. Bir ara mektubun İzmire gittiği öğrenilmiş, İzmirden Bursaya, Bursadan Haymanaya gönderildiği haber alınmış, bütün takiplerimize rağmen mektup yakalanamamıştır. Bilenlerin P. T. T. Genel Müdürlüğüne yollamaları rica olunur.

★

İnsaf aranıyor:

İkinci Dünya Harbi patlamadan bir kaç gün evvel sokağa çıkan Namus kızı İnsaf, o zamandanberi bir daha aile ocağına dönmemiştir. Görenlerin söylediklerine göre, zengin bir müteahhidin ilk önce kandırdığı İnsaf, bir müddet, bir ithalâtçının, bir tüccarın metresi olmuş, bir ara esnafa, bakkala, manava kadar düşmüşse de, son günlerde tekrar yıldızı parlamış, yüksek sosyete hayatına karışmıştır. Adresini bilenlerin, kendisine eski fakir aile ocağına dönmesini söylemelerini rica ederiz.

Şakalar

GÖZÜ YOK

Füreya Kılıç'ın verdiği kokteylde, ismi lâzım değil, Nişantaşının tanınmış hanımlarından biri:

— Herkes bilir, diyordu; kocamın parasında benim gözüm yoktur...

Yapı ve Kredi bankasının resim müsabakasında 5000 liralık birinci mükâfatı kazanan ressam Aliye Berger:

— Gözün yoktur, ama; diye gülümsedi, elin vardır...

HOKKABAZ

Hüseyin Ramazanoğul'nun sünnet edilmesi münasebetiyle eve hokkabaz gelmişti. Hüseyin bir aralık babasını yanına çağırdı:

— Baba, dedi, bu hokkaz demin bir gümüş lirayı aldı, hemen para yok oldu. Nasıl yaptı bunu?

Babası akıl öğretti:

— Annene sor oğlum, o daha iyi bilir!

ÖMÜRLE SABIR

Telefon kulübesinin önü kıyamet gibi doluydu. İçerdeki genç kadın, harıl harıl rehberi karıştırmakla meşguldü. Nihayet kalontor bir zat dayanamadı, kapıyı aralayıp seslendi

— Bâyan, bâyan... yarım saattir rehbere bakıyorsunuz, mühim değilse bari biz telefon edelim önce...

«Bâyan»ın incecik kaşları çatıldı:

— Mühim olmaz olur mu? Elbette mühim: çocuğuma ismi arıyorum...

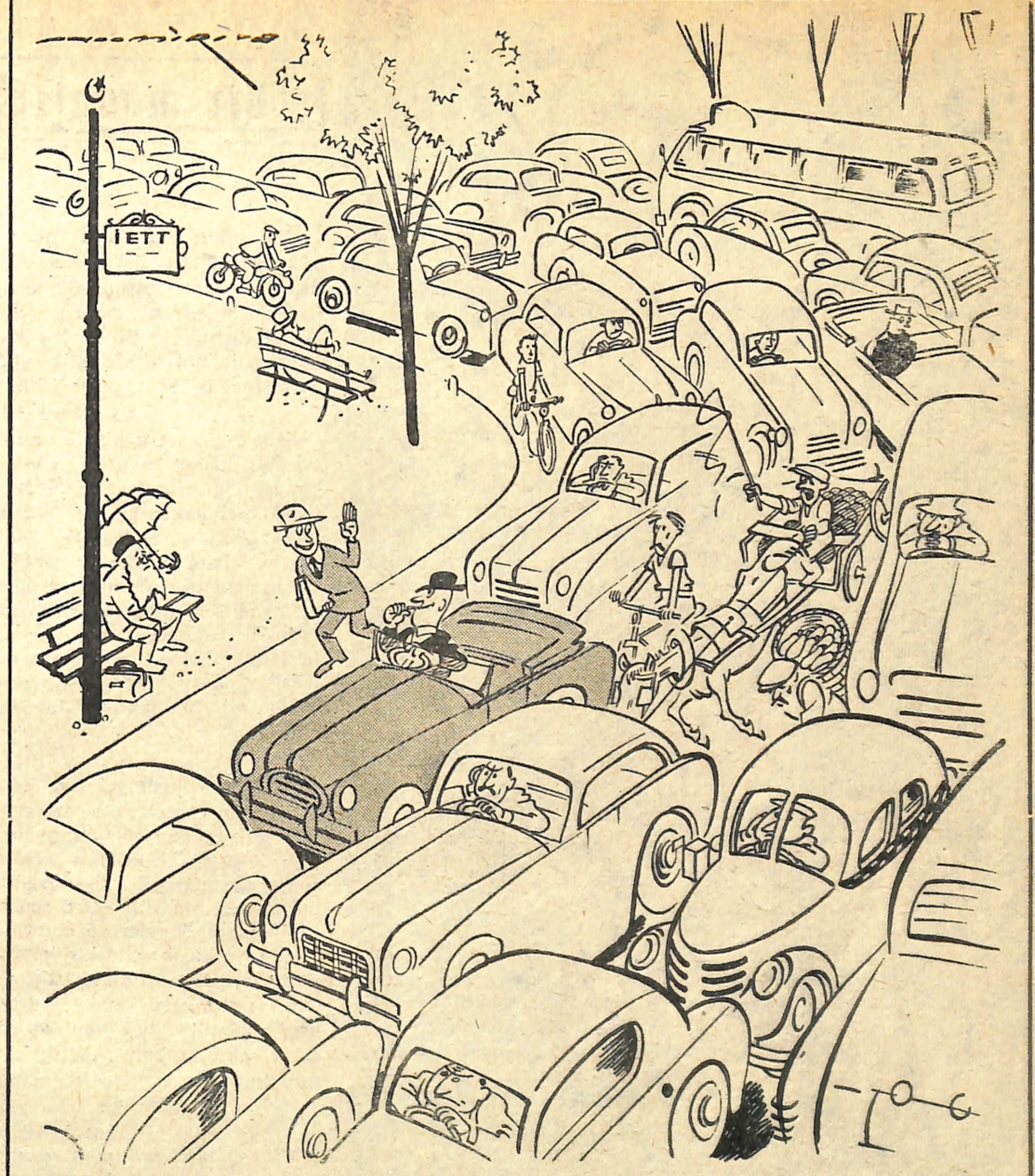

Yolcu — Teşekkür ederim, çabuk varmam lâzım... Yaya yürüyeceğim!.. (Necmi Rıza)

SPOR

Çeşitli Yarışmalar

GEÇEN hafta içinde İstanbul çeşitil spor gösterilerine sahne olmuştur. Bunları sırası ile bildiriyorum:

Bâbıâli Yokuşunda yapılan «Deveye hendek atlatma» yarışması meraklı bir seyirci kitlesi tarafından kahkaha ile takip edilen bu yarışı, inatçı deve atlamayınca, hendeği kendisi atlıyan Fahrettin Kerim Gökay kazanmış, kendisine bir madalyanın ters tarafı hediye edilmiştir.. Bir baş farkı ile atlamıyan deve ikinci, bir göbek farkı ile Cihat Bâban üçüncü, bir burun farkı ile de Ethem İzzet Benice dördüncü gelmişlerdir.

LÂF ATMA YARIŞI

Memleketimizde günden güne inkişaf eden bu millî sporumuzda şimdilik bütün dünyada rakipsiz bir durumdayız.

Pazar günü Taksimle Tünel arasında. İstiklâl Caddesinde yapılan Lâf Atma Müsabakasına, o sırada caddede bulunan bütün erkekler katılmışlardır. Neticede millî lâf atıcılarımızdan Çamur Şevket yüz puvan farkla, rakiplerini geçmiştir.

Bundan sonra ahlâk zabıtasının himayesinde yapılan el atma yarışında, müsabakaya katılanların hepsi de birinci geldiklerinden ikinci ve üçüncüyü seçmek mümkün olmamıştır.

YENİ BİR REKOR

Dün Fenerbahçe çayırlığında yapılan karanfil kupası

atletizm yarışlarında yeni bir dünya rekoru elde edilmiştir. On sekiz atletin katıldığı «eşeği sudan geçirme» yarışını Niğdeden Satılmışoğlu Memiş 2 saat 40 dakika 5 saniye ile kazanmış ve yeni bir dünya rekoru kırmıştır. Dünya kuruldu kurulalı bu rekoru bizden kimse alamamıştır.

ÖBÜR YARIŞLAR

«Dar köprüden iki inatçı keçiyi geçirme» yarışını sayın Orhan Eyüpoğlu rakipsiz olarak kazanmıştır.

Bundan sonra yapılan atma, atıcılık ve atış müsabakaları çok tatsız geçmiş, bütün gazete baş yazarları gazetelerinin tirajları nisbetinde iyi dereceler almışlar, başarı kazanamıyanlara teselli mükâfatı olarak resmî ilân dağıtılmıştır. Bu seneki atışlarda da yine Ali Naci Karacan rakipsiz kalmıştır.

KADINLARARASI YÜZME YARIŞI

Şehrimizin bütün plâjların daki aile kabinelerinde ve lüks gazinolarında yapılan bu müsabakaya binlerce yüzücü kızımız katılmıştır. Neticede: «Keşici Pervin» namı ile mâruf bir kadın yüzücümüz, bir günde on dört kişiyi yüzerek, yine kendisine ait olan geçen seneki Türkiye rekorunu egale etmiştir.

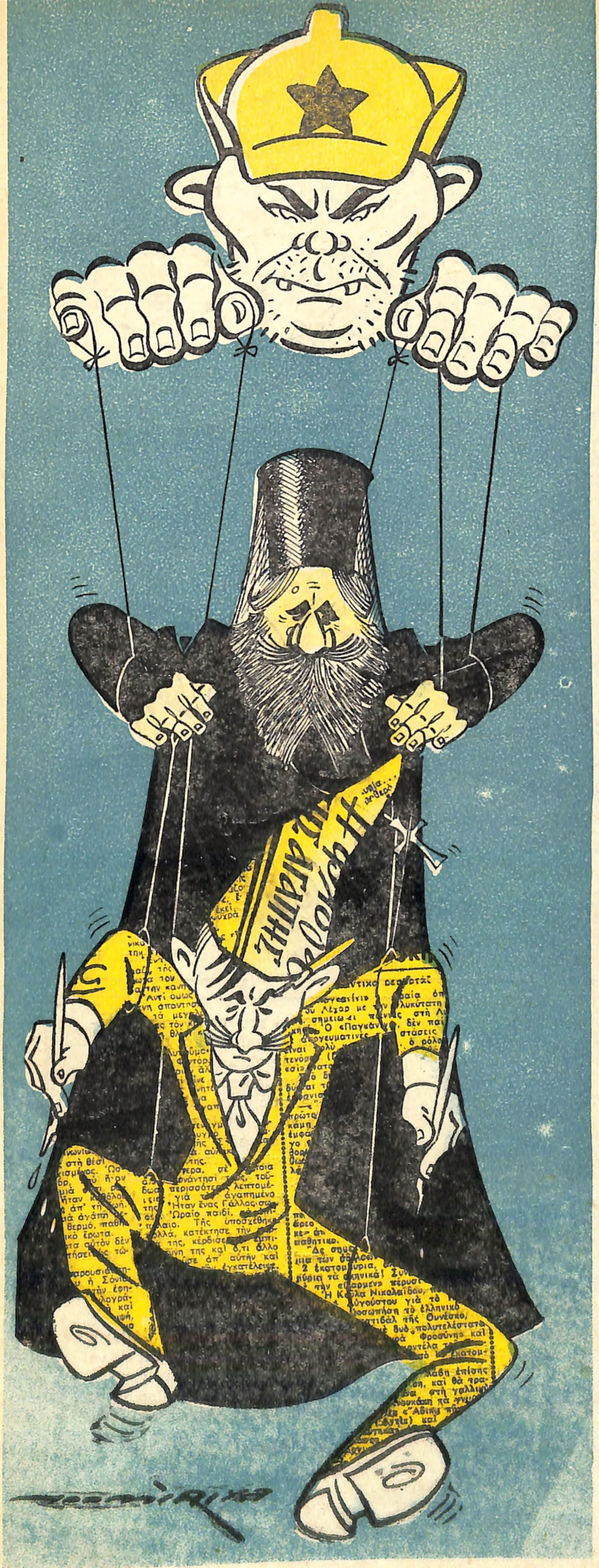

Kuklaları (Necmi Rıza)

Bir modalının Hatıra Defteri

25 Nisan 1974

Çok şükür, bu sabah güneş yüzü gördük te, soba belâsından, kömür sıkıntısından, odun üzüntüsünden bir zaman için olsun kurtulduk. Bütün kış soğuktan donmuş iliklerimiz güneşleyince öyle bir gevşedi ki...

1 Haziran 1974

Sabahleyin altı kişilik aile, iki şişe maden suyu ile banyo yapmak mucizesini gösterdik. Kendi istihkakından bir çorba kaşığı fazla su harcadığı için, karım, bizim oğlana demediğini, etmediğini bırakmadı. Sonra da kendisi aynı vicdansızca sui istimâli yapınca, ben de onu haşladım. Fazla ileri gitmiş olacağım, karım, boşanma teşebbüsünde bulunmak için evden gitti.

4 Ağustos 1974

Bu sabah hizmetçi kız, son kalan şişeyi kapıp, tuvalete girmez mi? Üstüne yürüdüm, kapıyı arkadan kilitlemiş. Hele şunun zoruna bak.. Sen Ağustos ayında Moda'da otur, sonra da hanımlar, beyler gözünün önünde bir kaşık suda birbirlerini boğarlarken, haline bakmadan bir şişe suyu kap, tuvalete kaç, orada bize inat öteni berini şakır şakır yıkan... Artık kanım beynime sıçradı, hizmetçiyi derhal sepetledim.

5 Ağustos 1974

Hizmetçiyi kovdum diye annem küplere bindi. Bir fincan su için karımla ayrılmama hiç ses çıkarmıyan annem:

— Bir şişe su için hizmetçi kovulur mu? diye kıyametleri kopardı. Vay efendim vay!... Böyle zamanda karı çok bulunurmuş ama hizmetçi bulunmazmış.

— Aman anne, dedim, hadi pisliğine, mendeburluğuna göz yumalım, hırsızlığına ses çıkarmıyalım, geceleri odasına gizli misafir kabul etmesine iyi kalpliliğinden diyelim, sürtüklüğünü hoş görelim, ama, bir de böyle beyler, paşalar gibi ayda bir yıkanmıya alışırsa artık buna dayanamam.

Anneme lâf anlatmak mümkün değil...

15 Ağustos 1974

Nihayet annemi akıl hastahanesine yatırmak zorunda kaldım. Karım babasının evinde. Hizmetçiyi kovdum. Oğlum kendine sulak bir yer bulmak için evi terketti.

Ben de hâlâ iki şişe suyu bir araya getirip yıkanamıyorum. Söylemesi ayıp, affedersiniz, teke teke kokmağa başladım. Kendi kokuma kendim dayanamıyorum.

17 Ağustos 1974

Bugün, dolmuşta yanıma oturan temiz giyinmiş bir bey, evvelâ mendille burnunu tıkadı. Sonra solundakine:

— Affedersiniz bayım, Modada mı oturuyorsunuz? dedi.

— Ne münasebet? Kuruçeşmeliyim! dedi.

Ortadaki yolcu bu sefer bana döndü:

— Öyle ise bayım siz muhakkak Modalısınız.

— Ben de Kuruçeşmeliyim, diye yemin ettim.

Adam kokuya dayanamadı, indi. Biraz sonra şoför de:

— Motorda arıza var bayım! bahanesile beni indirdi. Sonra gaza bastı, gitti.

30 Ağustos 1974

Zafer Bayramında susuzluktan dışarı çıkacak halim yok... Radyoyu açtım, bir şarkı:

Adalardan bir yar gelir bizlere...

Sanki adalardan gelecek yar, bizden hırlı şey mi olacak? Onların yaptığı da bizim gibi, yarım şişe maden suyunu bir hafta şuralarına buralarına sürmek değil mi? Bu şarkıyı söyliyenler boşuna hayâle kapılmasınlar. Zira bu mevsimde Adalardan yar yerine gelse gelse, bizim gibi kokmuşun biri gelir!...

Satış İlânı

Sinemamızın localarında unutulmuş çamaşırlar, yaptığımız ilânlara rağmen sahipleri tarafından bugüne kadar alınmamıştır. Yeni sinema ve loca mevsimine giriş münasebetile, sahipleri tarafından alınmayan aşağıda cins ve miktarları yazılı eşya ve çamaşırların 26 Eylül cuma günü açık arttırma ile satılacağını bildiririz.

300 Adet birbirlerine kordelâ ile bağlı ipekten mamul iki gözlü torba,

400 Adet, eldiven yedek parçası,

250 Lâstik çocuk donu ve muşambaları,

370 Emzik ve lâstik meme.

Binlerce mendil ve aklınıza gelen daha bir sürü eşya.

Seyran Sineması müdürlüğü

— Bu ne?
— Göremiyorum!..
— Âlâ... İstediğiniz lokantada yemek yiyebilirsiniz!..

(Niyazi yoltaş)

Müthiş Bir Adam

Dinliyenleri ağzının içine baktıran şişman adamı tanı mıyordum.

— Efendim, diyordu, bir endüstri kalkınması için önce bir plân lâzımdır. Motor, traktör fabrikası kurmaya kalkmış lar. Rica ederim beyim, bir iğne bile yapamıyan bir memlekette traktör yapmıya kalkmak akıl mıdır?

Avrupadan yeni dönmüş bir mühendis düşüncesini söylemiye kalkınca:

— Nasıl olur beyim?Merdivenin ilk basamağına basmadan üst başına çıkabilir misiniz? diye mühendisin lâfını ağzına tıkadı.

Söz iktisattan açıldı. Şişman adam:

— İktisat bir ilimdir, dedi.

Bu lâfa kimse gık diyemedi. O devam etti:

— Devlet dediğin devlettir, harp açar, sulh yapar, işte böyle olur...

İlk konuşmasından bu zatı mühendis zannetmiştim. Ama şimdiki konuşmasından iktisatçı olduğu anlaşılıyordu.

Söz, döndü dolaştı, paraya geldi. Şişman adam:

— Yapılacak iş paranın değerini indirip, fiyatlar olduğu yerde tutmak... diye söze başladı. O ne mühendis, ne de iktisatçı idi. Herhalde tanınmış bir maliyeci olacaktı.

Hayat pahalılığını önlemek için düşüncesi kesindi:

— Eminönü meydanında sallandır ikisini, bak bakalım pahalılık kalır mı?

Balıkçılığımız, ormancılığımız üstüne de büyük çapta plânları vardı. Konu bir dalda durmuyordu. Söz hürriyete,, hukuka döküldü. O:

— Bir memlekette, diyordu, rejim administrafik hâkim olmadıkça...

Herhalde bu zat tanınmış bir hukukçu, yahut büyük bir idare adamı olacaktı. Hayır, hukukçu da değildi. Modern resim, mimarî üzerindeki ağır yermelerine bakılırsa, o muhakkak bir san'at adamı idi.

Lâf, İstanbul Boğazında kurulacak köprüden açıldı.

— Bu asırda köprü yapılır mı? diye bağırdı, yarın bir have akınında, bir bombaya bakar. Sonra Boğaz tıkanacak, gemiler geçemiyecek...

Yarım saaten fazla, köprü üstüne konuşunca, artık dayanamadım, sordum:

— Affedersiniz beyefendi, zatıâliniz mühendis misiniz?

— Hayır!

— Öyle ise iktisatcısınız...

— Yooo... Neye sordunuz?

— Köprü hakkında geniş bilginiz var da...

— Ne demek? diye kaşlarını çattı, bir köprü hakkında da bilgimiz olmasın mı yani?.. Senelerdir, sabah akşam, günde iki üç sefer dolmuşla üstünden geçiyoruz. Benim aptallaştığımı görünce:

— Evlât, dedi, bu memleket bizim... Anladın mı? Tenkit etmek, yanlış gördüğümüzü düzeltmek vazifemiz...

Utancımdan önüme baktım. Biz yabancı memleketten mütehassıs getiririz, getiririz ama, yanlışlarını çıkarmak için...

Teşekkür

Yıllardanberi çekmekte olduğum ince hastalıktan kurtulmam için, kuvvetli gıda almamı, üzülmememi, hiç çalışmayıp istirahat etmemi, yazın Adada, kışın Modada açık havalı, güneşlik, geniş evlerde oturmamı, canımı sıkmamayı, bir sene kadar İsviçrede kalmamı sağlık veren, memleketimizin medarı iftiharı çok kıymetli ve hazık doktor

Ali Çokbilmiş'e:

başka bir şey yapmama kanunlar mâni olduğundan, her kesin önünde alenen teşekkürü vicdanî bir borç bilirim.

Sâbık seyyar kundura boyacısı sekiz nüfuslu aile babası

Ahmet İNCE

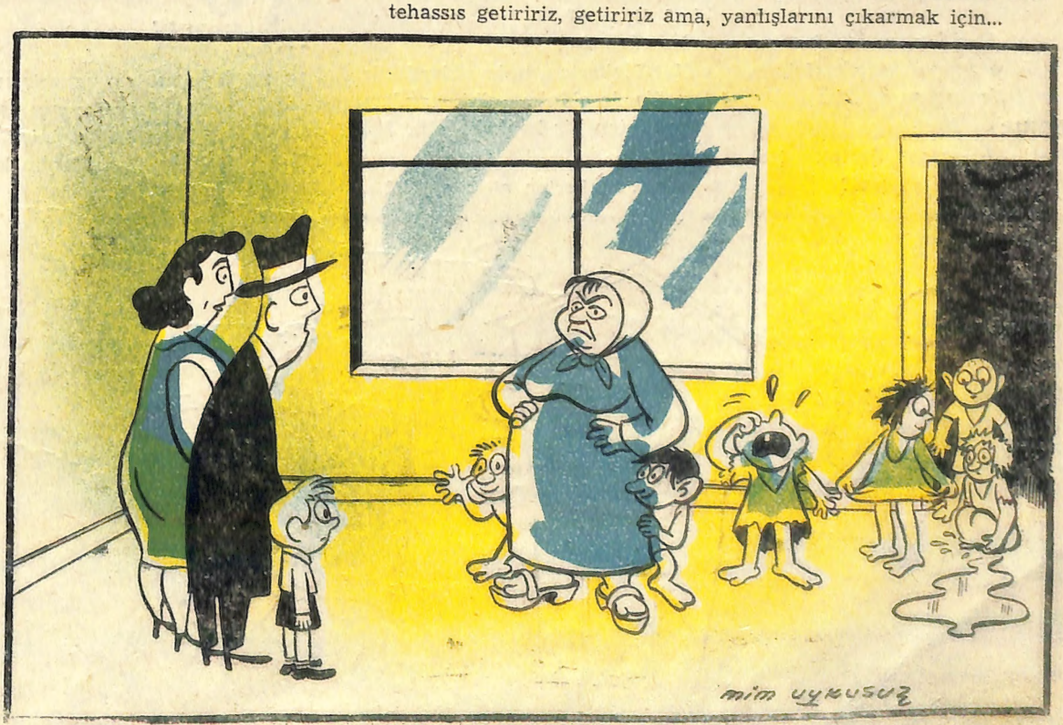

— Vallaha, darılman ama gardaş, bizim bey apartumanı çocuhlu ayleye virmen dedi!..

(M. Uykusuz)

Alo..Alo..

Zekânızı Bileyiniz

Meşhur polis hafiyesi Şarlok Holmes'le Nat Pinkerton, bir hafta evvel, İstanbula gelmişlerdi. Bir sabah kaldıkları otelde acı acı telefon çaldı. Bir kadın sesi telefonda:

— Sevgilim!.. Sevgilim!.. diye bağırdı ve telefon kesildi.

Şarlok Holmes âhize elinde, eli şakağında bir saat kadar düşündü Nat Pinkerton'a:

— Telefon edenin kim olduğunu anladım, dedi.

SORU:

1 — Telefon eden kimdi?

2 — Telefon neye kesildi?

CEVAP:

1 — Telefondaki kadın, Şarlok Holmes'in sevgilisi idi.

2 — Telefonun, konuşmanın yarı yerinde kesilmesi, İstanbulda olağan işlerdendir.

Fakat Nat Pinkerton, izmaritinden derin bir nefes aldıktan sonra:

— Yanılıyorsunuz Mister Holmes, dedi, sevgiliniz az evvel palamut avına çıktı. telefon etmesine imkân yok.

O sırada telefon tekrar çaldı, aynı kadın sesi:

— Sevgilim! Sevgilim!.. diye inledi.

Telefon kapanmıştı.

Şarlok Holmes, kasketini burnunun üstüne çekti.

— Nat, bir cinayet karşısındayız, dedi.

Fakat Nat Pinkerton, bir şey söyledi, o zaman Şarlok Holmes, cinayet olmadığını anladı.

SORU:

Nat Pinkerton Şarlok Holmes'e acaba ne söyledi?

CEVAP:

Nat Pinkerton şunu söyledi:

Bu kadın telefonda sevgilisini arıyor. Fakat Türkiye'de telefon numarasını çevirdiniz mi, mutlaka aramadığınız bir yer çıkar.

Bu aradan kapıdan saçını başını yolan bir kadın girdi:

— Niçin telefonuma cevap vermiyorsunuz? dedi. Sevgilim öldü.

Şarlok Holmes piposunu dişleri arasında üç defa çiğnedikten sonra:

— Madam, sevgiliniz nerede öldü? diye sordu:

— Sabahleyin banyoya girmişti. Gece yarısına kadar bekledim. Çıkmayınca âdeta merak ettim. Banyonun kapısını açınca, bir de baktım ki, banyoda boğulmuş.

Nat Pinkerton, son kalan serçe parmağını da yedi.

— İnanma Holmes, namussuzum bu karı atıyor! dedi.

SORU:

Acaba Nat, niçin böyle söylemişti?

CEVAP:

Banyoda boğulacak kadar, İstanbulda musluklardan su akmadığını Nat Pinkerton biliyordu.

Şarlok Holmes:

— Hımmm!.. dedi. Sonra kadına döndü:

— Madam, sevgilinizin suda boğulmasına imkân yok!..

Genç kadın:

— Size suda boğuldu diyen kim? diye bağırdı, havagazı musluğunu açmış!..

Nat Pinkerton, tıpkı radyofonik temsillerde olduğu gibi camları zangırdatan bir kahkaha attı.

SORU:

Nat Pinkerton niçin güldü?

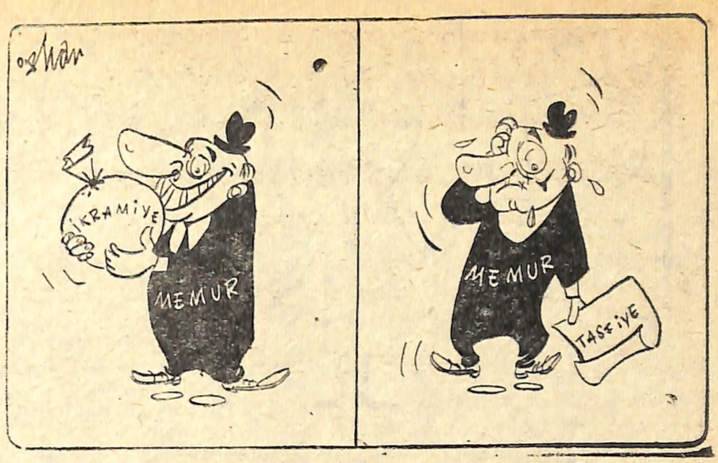

MEMURLUK... (Orhan Enez)

CEVAP:

— Sinirleri bozulmuştur.

— Hayır!

— Açıkta birşey görmüştür.

— Hayır, yine bilemediniz.

Nat Pinkerton, havagazı musluklarından gaz değil, sâde hava geldiğini biliyordu.

Şarlok Holmes'le Nat Pinkerton kadının evine gittiler Banyoda bir adam boylu boyunca yatıyordu. Nat Pinkerton mendili ile adamın edep yerini örttükten sonra:

— Mister Holmes, havagazı musluğunu açın da biraz temiz hava gelsin, dedi.

Şarlok Holmes hizmetçiye:

— Bey eve ne zaman geldi? diye sordu.

Hizmetçi:

— Hanımın kocası evde bulunmadığı zamanlar gelir. Köprüden 6,45 vapuruna biner, mutlaka 7,30 da burada bulunur dedi.

Nat Pinkerton:

— Bayan Domestik, yalan söylüyorsunuz! dedi.

SORU:

Nat Pinkerton, hizmetçiye neden inanmamıştı?

CEVAP:

Çünkü İstanbulda vapurların, hiç bir zaman tarifeye uygun hareket etmediklerini öğrenmişti.

Şarlok Holmes ölen adamın kat tillerini sorguya çekti.

— Ölüyü, ölmeden evvel nerede gördüğünüzü yeri ile saati ile söyler misiniz?

Kâtip:

— Terbiyem müsait değildir, dedi.

Nat Pinkerton dişleriyle bıyıklarını çekiştirdi. Bu sırada başka birisi şöyle söyledi:

— En son ben gördüm, dedi, saat dörtte Taksimden dolmuşa bindik, dördü kırkbeş geçe Beyazıta geldik. Sonra ben ayrıldım.

Nat:

— Arkadaş, atıyorsun! dedi.

SORU:

Nat Pinkerton niçin böyle söylemişti?

CEVAP:

Şimdi siz, alıştınız, İstanbulda bir dolmuş hiç bir zaman Taksimden Beyazıt'a 45 dakikada gelemez de onun için diyeceksiniz.

— Hayır!..

— Öyle ise nüfus sayımı vardı o gün, dolmuşlar işlemiyordu.

— Hayır!.. Nat, bu adamı şaşırtıp, yüzündeki ifadeden ruhunu okumak için böyle söylemişti.

Nat Pinkerton bir müddet yerinde eşelendi.

— Çaktım dalgayı Mister Holmes, dedi, sonra cebinden lupu çıkarıp güneşe tuttu, cıgarasını yaktı.

Bu sırada Şarlok Holmes:

— Mühim bir cinayet karşısında bulunduğumuzun farkında mısın? dedi.

Nat Pinkerton:

— Mister Holmes! diye bağırdı, nihayet bir ip ucu yakaladım!

Ölü adam, yattığı yerden:

— Mister Nat Pinkerton, yakaladığınız benim uçkurum, rica ederim çekmeyin! dedi.

Şarlok Holmes, ölü adama:

— Susun! dedi, eldeki kat'i delillere göre, sizin ölmüş olmanız lâzım!..

SORU:

— Ölü nasıl konuştu?

CEVAP:

— Muharrir de buna bir kulp düşünüyor, ama uyduramadı.

Detektif

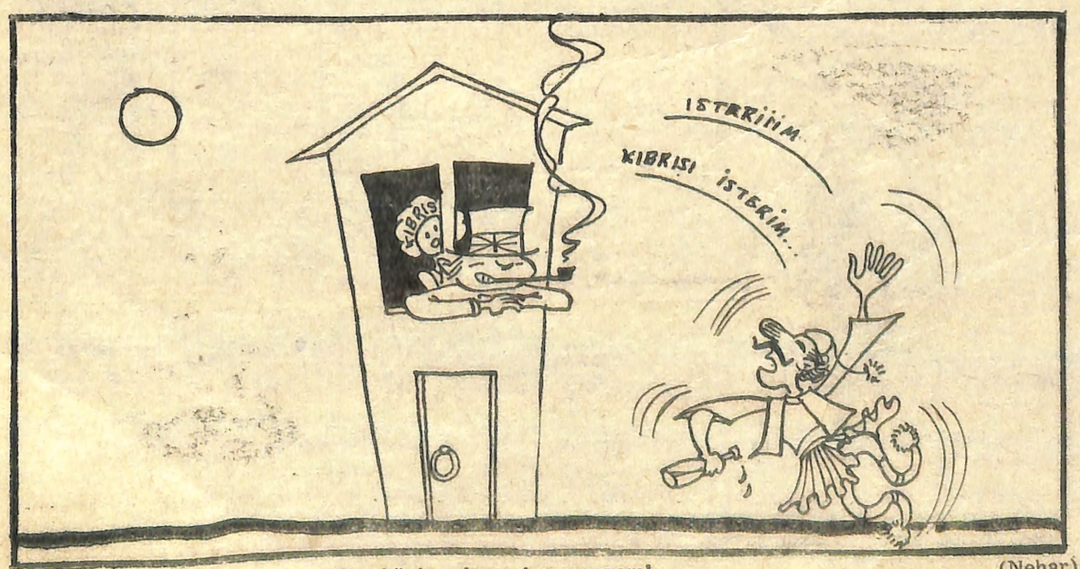

— Ben böyle adama kız vermem!.. (Nehar)

TIMARHANEDEN RÖPORTAJ..

Hafızasını Kaybeden Adam!

Röportajı yapan: Ali ZIRZOP

BAKIRKÖY Akıl Hastahanesinin dördüncü koğuşuna girdiğim zaman, beni ilk karşılayan, eli beş, altmış yaşlarında, Hulûsi bey adında kendi halinde bir ihtiyar oldu. Pek meraklı olan macerasını, kendisinden dinlediğim gibi yazıyorum.

«Bendeniz, Suyolları umum müdürlüğü, Kurbağalıdere şubecinde veznedardım. Yirmi dört sene dört aylık memurdum. Emekliye ayrılmama sekiz ay kalmıştı. Senelerce dişimi sıktım da, sekiz ay sıkamadım. Ağzımda sıkacak diş kalmadı. Refikam, mahdum bendeniz, kerimem cariyeniz, efradı aile dört nüfus... Şeraiti hayatiye malûm efendi oğlum!.. Derd-i maişet, bizi tarîk-ı dalâlete sürükledi. Saika-i zaruret ile şeytana uydum. Kerime manto der tutturur, hanım yeldirme ister, mahdum urba der durur. Ev sahibi de icraya verdi mi? Vezne elimde, her gün yetmiş, seksen bin lira elimden geçiyor. İçinden elli lira, evet, elli liracık aldım. Hilâfım varsa, şurdan çıkmak kısmet olmasın, ay başında maaştan yerine koymak fikrindeydim. Maaşa kalmadı, müfettişler bastırdı. Müdür geldi, ayaklarıma kapandı:

— Aman, Hulûsi bey, dedi, sen nasıl olsa yandın, bari beni yakma. Benim istikbalim var. Bunun ellisi de bir, elli bini de... Otuz bin lira zimmetime geçirdim. üstüne al, ben de altında kalmam. Helâl süt emmiş, insan evlâdıyım!..

Düşündüm, taşındım, doğru... Ha elli lira, ha elli bin lira. Şu dâr-ı dünyada nasıl olsa bizde istikbal kalmadı. Bari gencin istikbali yanmasın, dedim. Uzatmıyalım efendi oğlum, girdik hapise. Ceridelerin, hazine-i devletten, yüz bin lira ihtilâs eden veznedar diye yazdıkları şerir, işte bendenizim.

İlk zamanlar, bir ay kadar, refikam ziyaretime geldi gitti. Bir kere de kerime geldi. Mahdum hiç uğramadı. Bir kere de müdür geldi, iki paket birinci getirdi. Ondan sonra gelen giden olmadı. Yazdığım mektuplara cevap alamadım. Dört sene, sekiz ay mahkûmiyeti müteakip tahliye edildim. Kolay değil mîrim, dört sene sekiz ay bu... Çöktüm, saç baş ağardı, belim büküldü, dişim döküldü. Biz, Kadıköyde, Gazhanede, ahşap bir hanenin taht-ezzemin katında ikamet ederdik. Gittim oraya... Beni tanıyanlar, mânalı mânalı güldüler:

— Seninkiler taşınalı hani oldu, dediler.

Şişlide bir apartıman adresi verdiler. Verilen adrese gittim.

— İmkânı yok, burada oturamazlar, dedim içimden... Öyle ya, on parasız yalnız bir kadın, iki yavrucuk ile bu saray gibi yerde oturmaz ya... Kapıcıya sordum: «Çoktan çıktılar, dedi.»

Dört ayrı yerde aradıktan sonra, Osmanbeyde muhteşem bir apartımana gittim. Herhalde, zengin, hamiyetli bir ailenin himayesine iltica ettiler, diye düşündüm. Hicap içinde zili çaldım. Tanımadığım bir kadın kapıyı açtı. Beni görünce:

— A!.. Sen miydin? Dedi. Rahatsız olmuş bir hali vardı.

— Affedersiniz hanımefendi, rahatsız ettim, Şaziye hanımı görecektim.

— A... Üstüme iyilik sağık... Benim ayol, tanımadın mı? Gel içeri!..

Korka korka içeri girdim. Hayatımda bilmediğim, görmediğim eşyalarla dolu bir salona aldı, bir koltuğun kenarına iliştim:

— Hanımefendi, galiba bir yanlışlık var, benim aradığım Şaziye, siz değilsiniz! Bir kahkaha attı. İçeriye seslendi :

— Lili!.. Lili... Bak, baban geldi.

Allah Allah... Bu Lili de kim? İçerden bir ses:

— Şizi!.. kim dedin?

— Baban... Baban!..

İçeri bir kız girdi. Tuhaf tuhaf yüzüme baktı, suratını ekşitti:

— Sen mi geldin? Hım!.. Dör tsene sekiz ay ne çabuk geçti, farkında bile olmadık, dedi. Bir koltuğa, serilir gibi oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Hicabımdan başımı başka tarafa çevirmeğe mec bur oldum. Kapı açıldı, içeri giren delikanlıya, kadın:

— Babanı gördün mü? dedi. Yarabbi!.. Çıldıracaktım...

— Müsaade edin, biraz hava alayım, belki kendime gelirim, dedim. Kadın:

— Hulûsi, neye öyle alık alık bakıyorsun? Dedi.

— Siz beni tanıyorsunuz anlaşılan... Fakat ben hiç birinizi tanımadım. Üçü başbaşa verip fısıldaştılar:

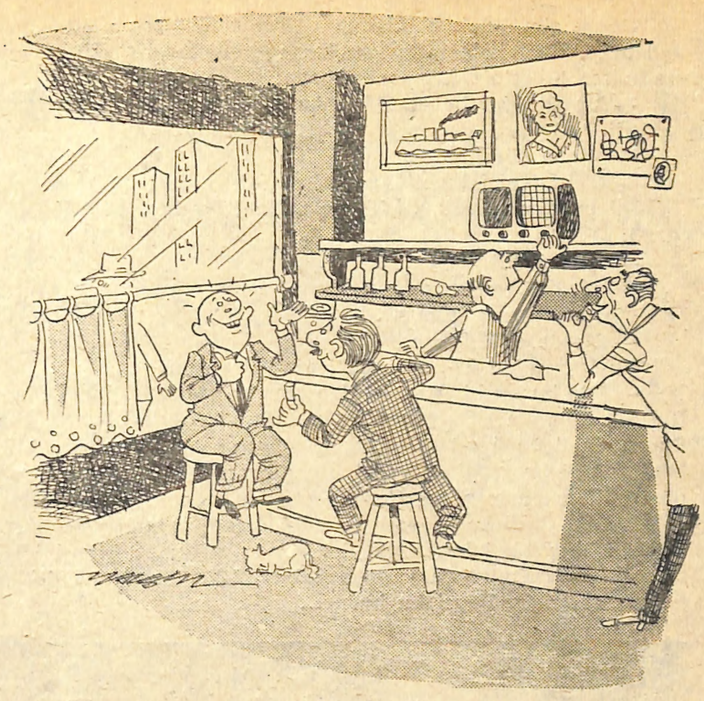

— Her ayın birinde geldiğinize göre memursunuz galiba?..
(Yalçın)

— Hafızasını kaybetmiş! dediklerini duydum.

Kadın bana döndü:

— Hulûsi! Ayol, ben karın!.. Tanımadın mı?

— Benim yirmi yedi yıllık zevcem, refika-i hayatım, bir günden bir güne bana Hulûsi dememişti. Efendi, derdi. Sonra onun ismi Şaziye idi, bu hanım kızın dediği gibi Şizi demezlerdi ona. Saçları, sizinki gibi, papatya sarısı, kıtık kıtık değildi. Siyahtı, pek az ak düşmüştü. Kadın:

— Sarıya boyadım, dedi.

— Şaziye mülâhhamdı... Göğsü vardı, karnı vardı. Siz otuzunuzda ya var, ya yoksunuz!.. O kırkını çoktan aşmıştı.

— Estetik ameliyatı geçirdim. Yüzümdeki kırışıklıkları düzelttiler. Güzellik Enstitülerine devam ediyorum. Kültür-fizik yapıyorum. Rejim yapıyorum.

— İmkânı yok, dedim, siz benim yirmi yedi yıllık zevcem Şaziye olamazsınız, çünkü onun terbiyesi de vardı.

Başını önüne eğdi:

— Peki, dedi Lili'yi de tanımadın mı? Kızın Lili!..

— Benim Leylâ adında bir kızım vardı. Teninin rengi beyazdı. Bu hanım kızın cildi, Tunusî siyah. Âdeta zenci kırması. Kestane rengi saçları belinde idi. Böyle soluk ve yoluk değildi.

— Saçlarımı kestirdim. Rengim de plâjda böyle oldu, dedi.

Genç kız bunu dedikten sonra, ince uzun ağızlığa bir sigara geçirdi. Delikanlı genç kızın sigarasını yakarken annesine:

— Sor bakalım Şizi, beni tanımış mı? dedi.

Delikanlının boynunda ve bileğinde, zincir tasmalar vardı. Baktım, tanıyamadım. Genç kız sigarasından halka halka dumanmanlar savurdu. Bir kahkaha attı:

— Çıldırmış! Hafızasını kaybetmiş... Tıpkı filmlerde olduğu gibi, dedi. Kadın:

— Ayol, yüzüne karşı söyleme! dedi.

— Anlamaz, şuurunu kaybetmiş! dedi.

Beni salonda bırakıp gittiler. Duvarlarda çıplak artist resimleri vardı. Benim evimin duvarlarında, «Men sabere zafer» yazılı levha vardı.

Akşam olunca, beni başka bir odaya aldılar. Salona bir sürü erkek, kadın geldi. Masada dört kişi kâğıt oynuyorlardı. Bir kısmı dans ediyordu. Ben kapının anahtar deliğinden onları gözetledim. Bizim müdür var ya, genç müdür, Şaziye ile dans ediyordu. Leylâ, bir delikanlı ile büfede içki içiyordu.

İşte benim hikâyem evlât... Namusumu kurtarmak için, hafızamı kaybetmekten başka çare bulamadım.»

Macerasını anlatan Hulûsi efendi:

— Fakire müsaade, dedi, yanımdan kalktı.

İhtiyarın hikâyesi gözlerimi yaşartmıştı. O, benim yanımdan kalkınca, ayağından pantalonunu fora etti.

«Arabaya sen bin, faytona ben, Anasını sen al, kızını da ben!..»

Diye şarkı söyleye söyleye göbek atmağa başladı...

Muhabbet Tellâlları

Geçen gün ahlâk zabıtamız on bir muhabbet tellâlını yakalamış. Asıl yakalanması gereken ev tellâllarıdır. Kiralık ev aradınızsa bilirsiniz. Bir tanesi bana:

— Üç oda, bir hol, mutfak, banyo, şohben... aylık 200 lira dedi.

— Aman görelim.

— Tellâliyemizi peşin alırız.

İki buçuğu verdik, çıktık yola. Beni bir inşaat yerine götürdü:

— İşte! dedi.

Gösterdiği yerde, toprakta temel çukuru açılmış, tuğlalar, çimento çuvalları yığılmış...

— Nerde ev? dedim.

Elile toprağın üstünü işaretlemeye başladı:

— İşte burası bir oda, burdan buraya kadar da ikinci oda... Burası da banyo... Şu gördüğünüz... Bu size anlattığım, o gün Şurası da üçüncü oda. Mutfağına söz yok, geniş, aydınlıktır. beni dağ bayır gezdiren ve otuz beş liramı söke söke alan on dört tellâlın en insaflısı. Hepsini yazsam roman olur.

Bunlar dururken zavallı muhabbet tellâllarından ne istersiniz? Bütün bilginler, sanatçılar, insanlanırın sevişmesini istemezler mi? Onlar da yardım ediyor. Nihayet sarışın derler de, esmer çıkar. Hepsi bu kadar...

— Güzellik kraliçelerini nasıl buldun?

— Çok gülünç: Hepsi 1944 modeli mayo giymiştil..

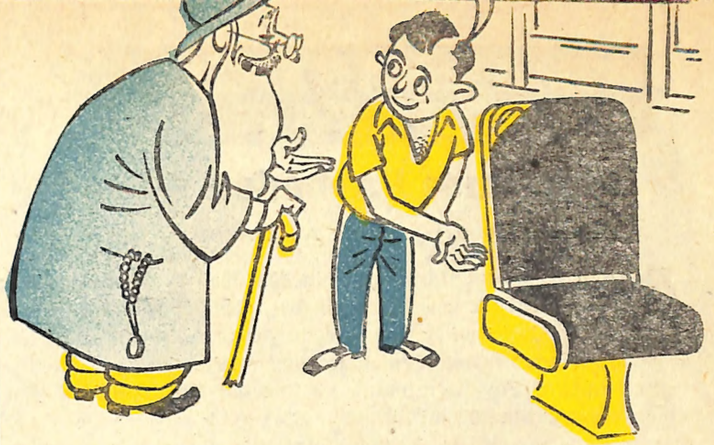

Şaşılacak Şeyler

NELER GELD

Biz binayı döner döner okuruz.
Okuruz da bülbül gibi şakırız.
İnce eler, hem de pek sık dokuruz,
Un elerken deve geçer elekten.
Neler geldi neler geçti felekten!

★

Bizde huydur inceleme illeti,
İncelerken gezip tozmak niyeti,
Gönderelim, incelesin heyeti,
Seçemezken düz elifi mertekten
Neler geldi. neler geçti felekten!

★

Herkes gider toplantıya an-fami,
Sen kalırsın kazık gibi san-fami,
Şunu bil ki, dayın yoksa mon-ami,
Hâşâ huzur, farkın yoktur eşekten,
Neler geldi, neler geçti felekten!.

★

Yanılıp ta bir yar sevsen el alır,
Bir dikili dalın olsa. sel alır,
Yoksa şansın, cevher desen yel alır.

Şaşılmıyacak Şeyler

Bizde Akademi

Yirmi yıldır bizim sanat, bilim çevrelerinde bir akademi tartışmasıdı gider.

— Akademi kurulmalı!

— Yok, kurulmamalı.

Son günlerde, günlük gazetelerin sanat sayfalarında, sanat dergilerinde yine bir akademi konusu alevlendi. Nurullah Ataç, akademi için bakın, ne diyor?

«Hiç te sevmem o sözü. Bir anlamı yoktur da onun için. Gerçek mi, masal mı, belli değil, Akademos adında bir Atinalı varmış, zenginmiş, koca bahçelerinden birini kente armağan etmiş, dilciler, bilginler orada toplanıp tartışmağa başlamış. Akademi, Akademosun bahçesi. İbrahim Paşa korusu, Bahri Baba Parkı gibi bir şey...»

Volter'e:

— Akademi nasıl şeydir?

Diye sormuşlar. Alaycı filezof da şu cevabı vermiş:

«— Akademi öyle bir topluluktur ki, içinde kralın bendeleri, kişizadeler, büyük emlâk sahipleri, rütbeli papaslar, ihtiyar generaller, hattâ içinde bâzen bir kaç tane ilim adamı da bulunur.»

Bizde bunların hiç biri, hele sonuncusu bulunmadığına göre, Nurullah Ataç'a hayatımızda ilk defa hak veriyoruz.

— Aman yarabbi, hiç böyle şey görmedim...

— Nereden göreceksin anne? Sinemaya gittiğin yok ki hiç!..

NELER GEÇTİ

El kavun yer, kurtulamazsın kelekten
Neler geldi, neler geçti felekten!..

★

Dirsek çürüt, göz nuru dök, faydasız...
Hiç sürüden geçilir mi vardasız?
Yürümezken öküz gibi haydasız,
Bir bakarsın, insan olmuş direkten.
Neler geldi, neler geçti felekten!..

★

Dil aşınmaz, el-etek öp, az eğil,
Eski devir geçti artık, lâf değil.
Maksadımız külâh kapmak, iyi bil:
Demokrasi, memokrasi demekten
Neler geldi, neler geçti felekten!..

★

Bedbaht eden insanları akıldır,
Akıl değil, geçer akçe çakıldır.
Neler gördük memlekette kırk yıldır,
En sonunda bir söz dedim, yürekten,
Neler geldi, neler geçti felekten..

Falan-Filân

İlham Perisi

BAZAN kalem, kâğıt üstünde akar gider. Bazı da ıkınır, sıkınırsın, bağdaş kurarsın olmaz, sağa dönersin, sola yatarsın, saçını yolar, tırnağını yersin, bıyıklarını çekiştirirsin, kurumuş İstanbul çeşmeleri gibi, kalemden bir tek kelime çıkmaz.

Dün tam formumda idim. Şöyle sıkı bir yazı döktüreceğim sırada ,on gün evvel kırmızı kâğıdı bırakan tahsildar elektriği kesti. Havagazını sabahleyin kesmişlerdi. Sular, oldum olası kesik. Benim de elim ayağım kesildi. Kalemin ucuna bir tek kelime gelmiyor.

— Tısss-... diye bir ses duydum. Aaa!... Odanın içinde bir kaz.

— Kışşş!... Nerden gelmiş buraya? Kaz dillendi:

— Sana yardıma geldim, dedi. Benim şaşkınlığımı görünce de:

— Hayatında kaz konuşurken hiç dinlemedin mi? dedi.

— Sen kimsin? diye sordum.

— Senin ilham perinim, dedi.

— Tevekkeli yazılarımı okuyanlar beni sana benzetmezler.

— Senin gibisine de tavuskuşu gelecek değil a!...

— Demek bu ilham perisi yazarına göre değişir. Pek merak ettim, Yahya Kemal'in ilham perisi nedir?

— Tabariyye Çölünün etrafını çeviren Höthot dağındaki Zümrüt Anka kuşu. Yolu uzak olduğundan kırk yılda bir semtine uğrar.

— Ya Esat Mahmud'unki?..

— Hint yağı ve ingiliz tuzu ile beslenen, dam üstünde bir sakşağan!...

— Vah, vah, vah!... Keşke seni görmeseydim, ben ilham perimi devekuşu filân sanırdım.

— Pek büyüklere bakma, hani siz insanların tek doğru lâfınız vardır: Tavuk kaza bakmış, şeyini yırtmış.

— Kazlıktan bayağı memnun görünüyorsun.

— Elbette... Allaha şükür, insan değilim. Onlar, tavuk gelecek yerden kaz esirgemezler, sonra ellerine karga bile geçmeyince kendi cinslerine küfür ederler.

— O kadar övünme!.. İnsanın aptalına kaz gibi yolundu derler.

— İnsanları yolmak, kaz yolmaktan daha kolaydır .İnsanlar birbirlerini yolarlar, hiç bir kazın başka bir kazı yolduğunu gördün mü?... Sizi karınız yolar, çocuklarınız yolar, esnaf yolar, garson yolar, vergi memuru yolar, güzel kadınlar yolar... Bak, ne verimli mahlûklarsınız!

— Seni kim yoldu böyle?

— Ben yolunmadım, tüy değiştiriyorum. Siz nasıl fikir değiştirir, parti değiştirirseniz, kazlar da tüy değiştirirler. Bizim ne zaman tüy değiştireceğimiz bellidir, sizinki belli olmaz...

— Tabii, biz insanlar mantıkla hareket ederiz. Bir parti iktidardan düştü mü, elbet yeni iktidar partisine geçeriz. Kabahat bizim mi? düşmeseydi...

— Püfff!... Mantıkmış... Siz, bir kafiye hatırı için, kaza kafiye olsun diye, hemcinslerinizden bazısına aptal diyenler değil misiniz?

— Bak, bizdeki bu kafiye aptallığına diyecek yoktur. Tam zamanında geldin. Ben de şimdi maarifimize dair bir yazı...

— Tıssss!.....

— Demek bu konuya dokunmıyalım. Öyle ise, şu anti demokratik kaa...

— Tısss!...

— Peki, susalım. O halde mu halif partilere karşı...

— Tısss!...

— Pekâlâ, susayım, şu emeklilik kanunu ve görülen lüzum üzerine...

— Tıssss!...

— İlhamına teşekkür ederim Bay Kaz, Tıssss!...

Hayvanı-natık

★ HİKÂYE ★

Kazaya Uğrayan

TURHAN Havalı, tetkik seyahati yapmak üzere İstanbul'dan kalkmış, Suşehri'ne gitmişti. Biliyorum, gülecek siniz bu sözüme. İstanbul'dan kalkılır da Suşehri'ne mi gidilir tetkik seyahatine? diye... Ama, her hikâye yalan olmaz ya.. Bu seferki sahi. Sahi olduğu için de inanılır şey değil. Turhan Havalı, Edebiyat Fakültesinin Coğrafya bölümünde okuduğu için, bilmem hangi toprak yapısı üzerine tatil vazifesi almıştı da, onun için oralara gitmişti. Neyse, ha Suşehri'ne gitmiş, ha daha beter bir yere. O bizi ilgilendirmez. Asıl mühim nokta, Turhan'ın vaktinden bir hafta evvel dönmesi ve Ankara'ya postu sermesiydi.

Ne ehemmiyeti var bunun? demeyin. Bir kere Ankara, tanıdığı olmıyanlar için, göze çarpmıyacak bir şehirdir. Eğlence yerleri de, kendine göre, mevcut. Turhan genç. Cebinde para da var. Ankara'da, eski arkadaşlarından Perihan'a tesadüf etmiş. Allahtan daha belâsını istiyecek değil ya?

Lâkin insan gençlikte sahiden hesapsız oluyor. Delikanlı, elinde avucunda kalan parayı bir iki gün içinde, sarışın Perihan'la yiyiverince ayazda kaldı. Ne yapsın? Düşünme zamanı geldi çattı. Tanıdığı kimse yok ki para tedarik etsin! Bereket akıllı çocuktur. Suşehrinden Ankara'ya kadar otomobille gelmiştir. Böyle geleceğini de babasına ,oradayken yazdığı bir mektupla bildirmiştir. Bunun tabii neticesi, elbet kazaya uğramak olur. Burada müsaadenizle küçük bir parantez açalım. Anadolu'da yolculuk etmemişseniz bilmezsiniz. Her ikiyüz kilometrede bir, mutlaka ya devrilmiş bir otobüs, ya takla atmış bir kamyon vardır. Turhan da, netekim, Suşehri'nden Ankara'ya gelirken, bilhassa Kırşehir düzünde, böyle bir çok kamyon, otobüs ve otomobile tesadüf etmişti. Bu tesadüf, işte şimdi onun hayatını; hayatını değil rahatını, rahatını da değil, zevkini sağlıyacaktı.

Hemen oturdu, babasına iki satırlık bir telgraf döşendi:

«Ankara'ya gelirken kazaya uğradık. Hafif. Acele beşyüz lira gönder. Adres...»

— Perihan'cığım... diyordu sevgilisine; düşün sen babamın telâşını...

— Ya yalan olduğunu anlarsa?

— Nerden anlıyacak? Bu sabahki gazeteleri görmedin mi? Ankara'ya gelen bir otomobil devrildi. Bir ölü beş hafif yaralı var... demiyor mu? İşte o hafif yaralılardan biri benim...

— Hastahanede olman gerekmez mi?

— Yaram hafif. Bıraktılar...

— Öyleyse paraya da ihtiyacın olmamak gerekir...

— İşte ben de onu düşündüm. Bereket onlar, telgrafı alınca pek bu teferruata dikkat edemezler. Seyret bak. Akşama sabaha mutlaka para gelir. Ondan sonra seninle...

Perihan dudaklariyle Turhan'ın dudaklarını kapadı. Konuşmasına engel oldu. Sonra:

— Yaramaz çocuk; dedi, bunlar ne çirkin manevralar...

— Manevralara hakaret etme. Neden çirkin olsun? Ne demiş Machiavelli? Gaye, vasıtayı meşru kılar. Gaye malûm. Parasızlıktan kurtulmak. Eh, bunun için benim müracaat ettiğim çareden başka elimde herhangi bir imkân yok... Ne yapalım!...

Turhan'ın içi pek rahat değildi. Yok yere annesini, babasını üzeceğinden, telâşlandıracağından dolayı bir huzursuzluk duyuyordu. Ama, o kadarcık kusur, kadı kızında da bulunur.

Perihan'la Turhan o gün son meteliklerine kadar harcadılar. Ankara'da nekadar mümkünse o kadar delicesine eğlendiler. Gezdiler, dansettiler, içtiler, sarhoş oldular. Öyle ya nihayet yarın beş yüz lira ellerinde olacaktı. Birkaç gün daha idare ederdi o para ikisini de pekâlâ...

★

Otel odasının kapısı gümbür gümbür vuruluyordu. Turhan gözlerini güçlükle açtı. Saate baktı: «Ooooo» dedi, «yahu dokuz buçuk olmuş be? Sabaha karşı yatınca insan bir türlü uyanamıyor demek. Nedir bu gürültü acaba? Postacı olmasın sakın? Herif bahşiş koparmak için nerdeyse oteli yıkacak..»

Delikanlı böyle söyliyerek kalktı. Uykulu uykulu kapıyı açtı ve... dondu kaldı. Eşikte, iri gövdesi, kalın bastoniyle babası duruyordu.

Üç saat sonra, Turhan'ın annesi, meraktan çatlıyarak beklediği telgrafı aldı:

«Turhan'ın yarası hafif. Kazaya sahiden uğradı. Getiriyorum».

— *Hikâyeci* —

TEFRİKA ROMANI!. (Niyazi Yoltaş)

BABA MİRASI

YAZAN: ALİ YAZMIŞ ÇİZEN: MİM UYKUSUZ

İCRA MEMURLARI NE VAR, NE YOK ALDILAR. ANNEM ÇEYİZLİKLERİ GİDİYOR DİYE AĞLIYORDU...

48

49

50

(Devamı var)

Kadın — Sen plâja kravatsız gidebilirsin, ama ben mayosuz gidemem...

GÜNÜN FIKRALARI

EĞLENCE

Güvemli Suşehrine gitmişti. Suşehri, Sıvastan öte, küçük bir kaza merkezidir. Güvemli kaymakama sordu:

— Peki, burada tiyatro yok, sinema yok, ha k neyle oyalanır?

Genç kaymakam ciddiyetle cevap verdi:

—Arasıra büyüklerimiz gelip nutuk verirler...

KEŞKE

Dünyanın en geveze adamıydı. Yine milleti etrafına toplamış, traşa hazırlanıyordu:

— İnanmazsınız vallahi, dün öyle birşey oldu ki, az daha küçük dilimi yutuyordum...

Celâl Esat Arseven başını salladı:

— Keşke büyük dilini yutsaydın...

İLK TESİR

Rifat Necdet Evrimer, yolda bir arkadaşına rastladı:

— Hayır ola yahu? dedi, işittim ki nişanlından ayrılmışsın. Sebep ne ?

— Beni aptal yerine koydu...

Riaft Necdet sevimli sevimli tasdik etti:

— Öyledir. Kadınlar ilk tesirden bir türlü kurtulamazlar...

VAH VAH

Akademideki Sanat Tenkitçileri Kongresinde Çağlayan, Gisella'ya rastladı:

— Nasılsın Gisella? diye sordu. Öteki:

— Göründüğüm gibi... diye ters bir cevap verince, Çağlayan gülümsedi:

— Öyle mi? Vah vah, geçmiş olsun...

HAKLI YASAK

Cahit, Almanyaya gitmşiti. Döndüğü zaman sordular:

— Sen harpten önce de oraya gitmiştin Fark var mı arada?

— Pek yok, dedi Cahit. Harpten önce parklarda; «Çimenlere basmayın» diye levhalar vardı. Şimdi onları değiştirmişler: «Çimenleri yemeyin» yapmışlar...

SULAR İDARESİZLİĞİNDEN BİLDİRİLİYOR:

Gazetelere verdiğimiz ilânlarda suların geçen hafta içinde kesilmesine ana borunun patladığı sebep olarak gösterilmişse de, sonradan Adlî tabiplikçe verilen rapordan, boruların maalesef susuzluktan çatladığı anlaşılmıştır. Sayın halkımıza keyfiyet ilân olunur.

Susuzluk İdaresi

Teşekkür

Sülâlemizin en böyüğü çoh guymatlı gocam ve sevgülü bubamız, Niğde'nin kokden esâletlü soyundan ve yedi gobek Heci zeedelerden ve yedi golmek eşrafından ve yedi guşak ağalarından, yetmiş yüz bin dönüm darlanın sahabı, Beyez Mustuva'nın emicesi oğullarından, Yenpiri Ehmed'in, Kor İllez'in, Ecemi oğullarından Yunuz'un, Irıza Beyin, Yüsgek ormancı müvendizlerimizden İpraam'ın, Belediye ireizi Durmuş Beyin gaynatası, irehmetli Helil Ağa'nın, Ismıyl Ağa'nın ve İrecep Efendi'nin ve Memmet Ağa'nın damadı, Halıcılık Türk gomandit ve meyvecilik Türk limüted ve durşuculuk Türk enönim şürketlerinin gurucularından

Hacı Satılmış Soylu'nun

dâr-ı begaya goçünden ötürü cenaze alayına gatılan, gerek tilefon, gerek tilekraf, gerek mektübilen böyüg acumuzu bölüşen hısım ahraba ve hemüşerilerimize teşekkür ideriz.

Garıları: Sıdıga, Emüne, Eliye, Güllü.

Metüresleri: Şükran, Zahbat, ve adunu açuhlamak istemüyen Müjgen ve öbürüleri...

Oğulları: Hıdır, Irıfat, Çetün, Yüsgel, Müzeffer, Celâl, Mevlit, Gadir.

Gızları: Binnez, Ayşe, Meleket, Zeliha, Eyten,

(Devamı yarın)

Salamon — Size nasihatim olsun çocuklar: Sakin sokağa çikarken yaninize para almayiniz!..
Çocuklar — Beliyoruz baba: Silâh taşimak yasak!..

(Neomi Raza)

NEVESER'DEN ESER YOK!

BİR genç odaya girdi. Gayet kibar bir eda ile:

— Efendim, dedi, «Akasyaları bitten koruma cemiyeti» nin Boğaz gezintisine zatıâlinizi davet ediyoruz.

Herşeyden evvel bu «zatıâliniz!» hitabına kesildim. Demek adamdan sayıp bizi de davete kalkmışlar.

— Çok teşekkür ederim, dedim, gezintiniz ne zaman?

— Yazıyor, diye masanın üzrine bir davetiye bıraktı. Elime aldım, baktım, şunlar yazılı idi:

Akasyaları bitten koruma cemiyetinin

Yüksekkaldırım Parti Bucak Başkanı

Sayın Bay Veli'nin yüksek himayelerinde, henüz onsekiz yaşına basmamış olanların menfaatine tertip ettiği Boğaz gezintisine, eşinizle birlikte teşrifinizi saygı ile rica ederiz.

İki kişilik 15 lira

Davetiyenin altında, 15 lirayı görünce bende şafak attı. Acaba bu delikanlı, davetiyeyi para ile mi satmak istiyordu? Yoksa... Ken dikendime bir evham geçirdim, her halde gençler benim de aralarında bulunmamı istiyorlar, de dim.

Bütün bunlar olurken, karşı masada bizim Celâl, çaktırmadan kıskıs gülüyordu. İkimiz de aynı gazetenin yazarıyız.

Davetiyeyi cebime koydum, büyük bir adam pozisyonu ile:

— Beni hatırladığınıza çok teşekkür ederim. Çok meşgulüm ama, gelmeğe çalışırım, dedim.

Yangözle Celâl'i dikizliyorum. Sinsi sinsi gülüyor. Bu adam beni zati hiç çekemez. Delikanlı:

— Bir tane yeter mi? Başka davetiye istemez misiniz? diye sordu.

Kendimi de ehemmiyetli insanlar arasına katarak:

— Davet edeceğiniz başka şahsiyetler de vardır, dedim.

— Çok bastırdık, istediğiniz kadar verebilirim, dedi.

— Eh öyle ise, iki tane daha verirseniz memnun olurum.

Delikanlı, masanın üzerine iki davetiye daha bıraktı.

— Teşekkür ederim, dedim.

Yüzüne baktım, oğlan ayakta, o da gözüme bakıyor. Bir iki daki ka kadar böyle karşılıklı bakıştık. Her halde delikanlı, tanınmış bir yazarla bir iki lâf etmek istiyor, diye düşümdüm.

— Buyrun, oturmaz mısınız?

— Teşekkür ederim, rahatsız et miyeyim...

Estağfurullah.

Delikanlı, karşıma sandalyeye o turdu. Kimbilir buradan arkadaşlarının yanına gidince, bire bin katıp, benimle neler konuştuğunu ballandıra ballandıra anlatacak, övünecek... Beni hatırlamış, buraya kadar gelmiş, üç de davetiye verdi. Buna karşılık bir şey yapmak lâzım.

— Bir kahve içer misiniz?

— Teşekkür ederim.

— İçin, için bir kahve...

Celâl hâlâ, belli etmeden gülüyor. büsbütün çatlatmak için, inat olsun diye bir kahve de ona ısmarladım. Kahveler geldi, içildi. Delikanlı ayağa kalktı:

— Artık müsaadenizi rica edeceğim, dedi.

Ben de ayağa kalktım:

— Estağfurullah, dedim, beni hatırlamış olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Emin olun, çok mühim bir işim çıkmazsa gelmiye çalışacağım. Güle güle... Yine buyrun, beklerim...

Delikanlı hâlâ gözümün içine bakıyordu.

— Parasını almak için, sonra mı geleyim? dedi.

Celâl, «kik!» diye bir ses çıkardı, mendili ağzına kapayıp öksürdü. Vay anasını, üç davetiye on beşerden kırk beş...

— Fahrettin Kerim bir gazeteciye sinirlenmiş!..

— Kuzum, kendisi sinir hekimi değil miydi?!..

(Nehar)

Davetiyeleri cebimden çıkardım, evirdim, çevirdim. Delikanlıya:

— Aaa... Bakın görmemişim, dedim, buraya eşinizle birlikte diye yazmışsınız. Halbuki ben be kârım, onun için maalesef...

— İlle eşiniz olması şart değil, başka kadın da olabilir.

— Vallahi hiç tanıdığım kadın da yok...

— Yalnız da gelebilirsiniz.

— Ne gündü bu gezinti?

— Bu pazar.

— İmkânı yok. Bu pazar günü için bir yere söz verdim.

— Zarar yok efendim, bir baş kasına verirsiniz.

Boynumu büktüm:

— O halde iki tane yeter, de

(Lütfen sayfayı çeviriniz)

YAZISIZ!..

(Cemil)

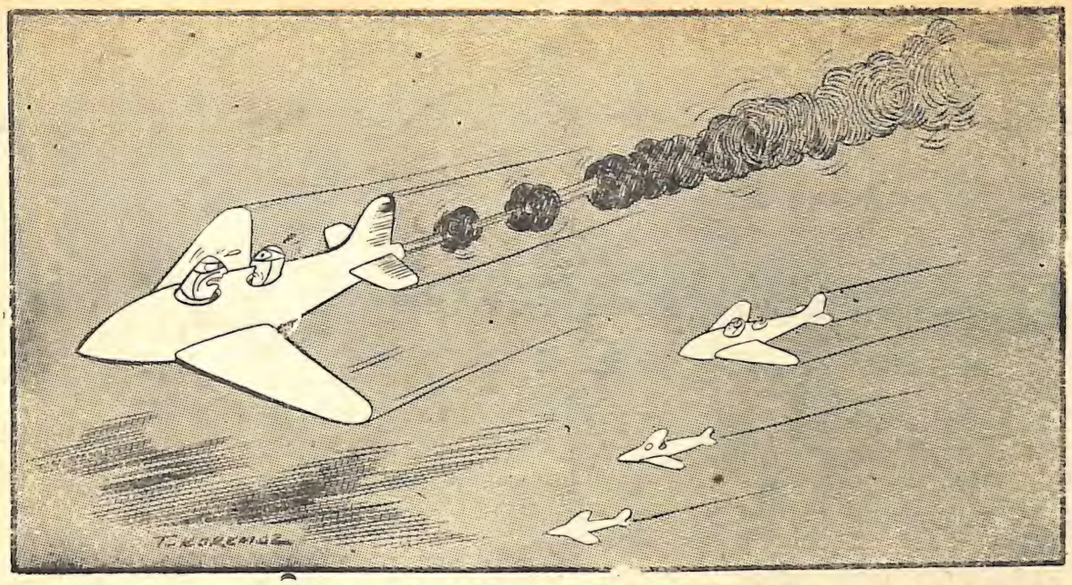

— Seni, şu kuru fasulyeden vazgeçiremedim gitti!..

(T. Korkmaz)

dim, birini uzattım. Elim havada kaldı. Delikanlı onu da almak istemiyor. Bayram harçlığı verir gibi cebine bıraktım. Daha o sabah elektriğe yatırmak için aldığım otuz lira avansı delikanlıya verdim. İnsan, kötü mahlûk ves selâm, saadetini başkalarından kıskanıyor da, başına bir felâket geldi mi, başkaları paylaşsın ister.

— Celâl, sen de alsana!„ dedim..

— İşim var, gelemem, dedi.

Ben, delikanlıdan evvel:

— Maksat, bir hayır cemiyeti ne yardım, dedim.

Kafese girmedi. Delikanlı gitti. Celâl:

— Çok enayisin! dedi.

— Canım bunun enayiliği var mı? Çocuk beni meşhur bir muharrir diye kalkmış buraya gelmiş...

— Yahu o senin kim olduğunu, ne iş yaptığını, adını bile bilmiyor.

Artık dayanamadım. Ne kıskanç adam olduğunu anlatmak için:

— Öyle olsa sana da gelirdi, doğru bana geldi, dedim.

— Enayiliğini gözünden anladı da, onun için geldi, dedi.

— Sen öyle bil!..

— Sen de öyle bil!..

Evde davetiyeleri gösterince karım:

— Bunlara otuz lira mı verdin? Diye bağırdı.

— Yok canım, para verir miyim? dedim, gençler muharririm, diye davet etmişler.

Karım hemen komşulara gitti. Onun münasebetli münasebetsiz, bir münasebet icat edip:

— A... bu pazar, bizimkini davet etmişler. Boğaza gideceğiz! diye bütün mahalleye yaydığını biliyorum. Ben de doğrusu, akşam kalemde, arkadaşlara yolda rastladıklarıma, hattâ bir sırasını düşürüp dolmuşta yanıma oturanlara, davetiyeleri gösterip, sanki hiç ehemmiyet vermiyormuş gibi:

— Gençler davet etmişler de... Bizim gazetecilik mesleği de böyledir birader, davetten başımı alamıyorum!.. Diye övündüğümü saklıyacak değilim.

Bizim aileyi bütün tanıyanlar, bizi tanıyanlar tanımıyanlar, hepsi o pazar Boğaz gezintisine davetli olduğumuzu öğrenmişlerdi.

Bizim İhsan vardır, tâ mektep arkadaşım. Beni hep, bir baltaya sap olmadım, diye küçümser. Nasıl olsa iki davetiye var ya... Onu da o pazar davet ettim.

Davetiyenin arkasında; «Saat sekizde köprüden kalkacak Neveser vapuruna binilecek!» diye yazıyordu. Yoldan bizim İhsanları da aldık. Yedi buçukta köprüye geldik. Ben İhsana kesiyorum artık:

— Birader, işlerim de çok... Elimde ısmarlanmış iki roman var, hâlâ bitiremedim. Davetlerden baş kaldıramıyorum. Gitmesen olmaz, darılırlar...

Aradan bir kaç dakika geçiyor:

— Bizim meslek böyledir işte. Dün akşam, Başbakan gazetecileri Parkotele davet etmişti, fazla kaçırmışım, sabahleyin zor kalktım...

Saat sekize geliyor. Neveser görünürlerde yok... Sakın Üsküdar iskelesinden kalkmasın... Orada da yok... Ada iskelesinde de yok...

— İşte böyle İhsancığım, evvelki gün Vali, gazetecileri Büyükderç fidanlığına çağırmıştı. Bir şeftali yedik, Allah seni inandırsın, kafam kadar.

Saat sekiz buçuk... Eh, sen biz de tarifeleri bilmez misin şekerim?

Şu İhsan, benim ne adam olduğumu görsün.

— Geçen akşam Haiti sefiri, Yeşilköye davet etmişti. Aynı akşam Milletlerarası facia muharrirlerinin toplantısına da davetli idim. Sen olsan hangisine giderdin İhsan? Ben de öyle yaptım. Yarım saat birinde, yarım saat öbüründe kaldım.

Yahu saat on... Nerede kaldı bu Neveser? Çocuklar vızıldanmıya başlar... Köprüdeki bütün iskeleler arasında koşuyorum, ortada Neveser yok... Kalabalığa şöyle baktım. Hepsinin ellerinde bizim davetiyelerden. Herkes Neveseri bekliyor. Kimi dolandırıldık galiba!.. diyor, kimi, küfür ediyor, kimi hâlâ sabırla bekliyor, kimi de dönüp gidiyor.

Saat bir buçuk... Tepem attı. Ne olsa serde gazetecilik var. Ben onlara şimdi gösteririm. Eğer bir mandepsiye bastırıldıksa, vallahi duman attırırım. Bir hışımla, iskele başmemurunun odasına girdim. Ben daha ağzımı açmadan, adam elimdeki davetiyeyi görünce, gülerek:

— Neveser değil mi beyim? dedi...

— Evet, dedim, hâlâ Neveserden eser yok!..

Başmemur:

— Neveser vapuru, bundan on beş sene evvel ıskarta'ya çıkarıldı. Hurda demirleri Hollandaya satıldı, teknesi de Haliçte, Ayvansarayın önünde...

Dışarı çıktım. İhsan:

— Ne olmuş? diye şordu.

— Saat sekiz dedikleri, akşamın sekiziymiş. Vapurla mehtap gezintisine çıkılacakmış, dedim.

Davetiyeler ellerinde kalabalık halâ bekliyordu. Enayilik paylaşılınca insana hafif geliyor. Benden başka enayilerin de bulunmasına âdeta memnun oldum.

Vapura bindik, Küçüksuya gittik. İhsana, dönünceye kadar davet hikâyeleri anlattım.

Akşam gazeteye gelince, Celâl sordu:

— Gezinti nasıl oldu?

— Gelmediğine öyle enayilik ettin ki... Aman ne eğlendik, ne eğlendik... On dört kişilik incesaz bir tarafta, mükemmel bir caz, danslar, şarkılar, yemekler... Bütün ses sanatkârları oradaydı. Helâl olsun on beş lira... İnsan yüz liraya böyle eğlenemez vallahi...

Celâl:

— Şunu bir muhabir getirdi, başlık yap da birinci sayfaya ve relim, dedi.

Uzattığı kâğıtta şunlar yazılıdı:

«Yeni tarzda bir dolandırıcılık. Bir hayır cemiyetinin adını kullanarak, yirmi sene evvel çürüğe çıkmış olan Neveser vapuru ile, Boğaz gezintisi adı altında bir şebeke, binlerce saf vatandaşı dolandırmıştır. Halkın şikâyeti üzerine...»

Arkasını okuyamadım. Cemale görünmeden, sekreter muavinine:

— Hastayım, bu gece çalışamıyacağım! dedim, eve gittim.

ATEŞ-SİN

Küçük İlânlar

ZAYİ — Ayın ikinci günü maaşımı kaybettiğimden, alacaklıların gelecek ay başına kadar dayanmalarını rica ederim.

DOĞUM — Bir hafta evvel, şehrimizin seçkin dâvetlileri huzurunda düğünleri yapılan Bayan Gönül ile Bay Ali Sersemer'in nur topu gibi bir erkek evlâtları dünyaya gelmiştir. «İvedi» adı verilen yavruya uzun ömürler, genç anneye gayret, mesut babaya da Allahtan sabırlar dileriz.

DEĞİŞME — Siirt vilâyeti, Şirvanı kazasının bir ilçesinde ilk okul öğretmeniyim. İstanbuldan bir ilkokul öğretmeni ile yer değiştirmek istiyorum.

Not: İstanbulun Küçükçekmece, Kartal gibi uzak kazalarını kabul etmem.

Öğretmen: Cemile Akıldanî

TELEFON değişmesi — Aradığım yerin numarasını çevirince, mutlaka başka bir münasebetsiz yer çıkaran telefonum, sinirlerimi bozduğundan, doğru dürüst başka bir telefonla değiştirmek istiyorum. Mür. Tel: 048118 piyango biletimin numarası.

ARANIYOR — Kendisini yüzüstü bırakıp kaçan eski sevgilisinden intikamını almak isteyen, çiçeği burnunda körpe bir bayan, içtimaî mevki ve siyasî nüfuz sahibi zengin ve kart bir herifi yolmak arzusundadır. Kalantorların, açık arttırma teklif mektuplarını «kukla» rumuzuna göndermeleri.

Kadın Olan Erkeğin HATIRALARI

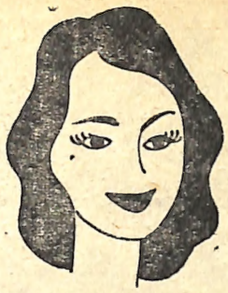

Yazan: İllallah şerrinden

O

O sırada bir iş sahibi elinde evrakla içeri girmişti. Müdür ev rakı eline alıp şöyle bir baktı:

— Üçüncü şubeye götür, havale ettir! dedi.

İş sahibi adam:

— Aman efendim, kaçıncı defa üçüncü şube havale edecek.

Müdür haklı olarak asabileşti:

— Burada müdür sen misin, ben miyim? Diye bağırdı.

— Tabiî zatıâlinizsiniz...

— O halde benim dediğim olur. Git! Ve üçüncü şubeye havale ettir.

Müdür, tavuğa kanat çırpan horoz çalımı ile etrafımda döndü. Beraber dışarı çıktık. Bütün memurlar kıta-i muntazıra gibi koridora dizilmişlerdi. Müdür, teftiş âmiri gibi aralarından geçti. Kadın memurlara, caka ile başımı geri çevirip baktıkça, hepsinin kıskançlıklarından çatır çatır çatladıklarını hissediyordum.

Müdür sokakta bir araba çevirdi. Kurbanlık koyunun kuyruğunu muayene eder gibi sırtımı avuçlayıp:

— Buyurun!

Diye beni otomobile soktu. Şoföre:

— Büyükdere! dedi. Bana dönüdü:

— Canlı salamura gazinosunda yemek yeriz, dedi.

Hiç ses çıkarmadım, Sanki dolmuş arabasındaymışım gibi, müdüre doğru sokuldum, kolunun altına yanaştım. Bilir misiniz, bu erkekler, çok aptaldırlar. Nereden biliyorsun? derseniz, eh, eskiden biz de iyi kötü erkektik ya!.. En cesur erkek bile, bir kadınla başbaşa kalınca, salaklaşır, hımbıllaşır. Öyle şapşallaşır ki... Onlara ne kadar cesaret verseniz, o kadar uyuz, o kadar sünepe olurlar.

Halbuki erkekler kendi aralarında, gönül maceralarını sallarlarken, onların yanında Meşhedi Cafer bile hiç kalır. Ve dikkat edin, bir erkek ne kadar fazla zamparalık hikâyesi anlatırsa, onda o kadar iş yoktur. Erkeklerde aşk hayatı, kızları takiple, yani ayaktan başlar. Sonra şöyle on altı, on sekize doğru geldikçe, aşk duyguları, bacaklardan yukarılara doğru çıkar. Nihayet çıka çıka, yaş elliyi geçti mi, dile gelir. Ondan sonra korkma!.. Hep dillerindedir. Kadınlar için erkeklerin en çekilmez olanları, ne elinden, ne de dilinden bir şey gelmeyen, kırkla elli yaş arasında olanlardır. Bizim müdür de işte bunlardandı. O şimdi, yanımda süt dökmüş kedi gibi durduğu halde, bu halini arkadaşlarına kimbilir nasıl ballandıra ballandıra, işte şöyle yaptım, işte böyle yaptım, diye anlatacaktır. Hiç bilmez olur muyum? Hep başımızdan geçti.

Kendisine cesaret vermek için biraz daha sokuldum. Ben sokoldukça, o pencereye doğru sıkıştıkça sıkıştı. Aman buna dikkat edin. Kalabalıkta, erkekler kadınları, tenhada da kadınlar erkekleri sıkıştırırlar.

— Ateşim var! dedim, anlamadı. Elimi avucuna bıraktım:

— Bak nasıl cayır cayır yanıyorum! dedim.

Sahiden ateşmiş gibi elimi korku ile tuttu. Halbuki, müdür cayır cayır yanıyordu.

— Bak başıma!.. Boynuma bak nasıl yanıyor-

— Hasta mısınız? dedi.

— Bilmem, galiba!..

Önündeki küçük aynadan, şoförün bıyık altından kıs kıs güldüğünü görüyordum. Biraz sonra:

— Bir üşüme geldi, diye bir kedi gibi göğsüne sokuldum.

Kadınların bu numaralarını, vaktile erkek olan bir kadın kadar hiç kimse bilemez. Tam bu sırada bana ne dese beğenirsiniz?

— Dünyanın vaziyeti o kadar karışık ki... Demesin mi?

Ah bu enayilikleri, kaç defa ben de yapmışımdır. Gözleri ile dudaklarımı ölçüp biçen kadınlara kaç defa, lâf kıtlığında, güzel sanatlar, yahut Şopen'in cenaze marşı hakkında konferanslar vermişimdir.

— Çok mu fazla karışık? Diye cevap verdim.

— Ne diyorsunuz, hem de nasıl? dedi, Fransızlar Avrupa birliğine katılmak istemiyorlar. Sonra dolar, gün geçtikçe yükseliyor.

— Aman öyle üşüyorum ki, şu sırtımı örter misiniz?

— Arap dünyasına gelince, onlar da bir türlü Yahudilerle anlaşamıyorlar. Dolayısile bunun memleketimize olan büyük tesiri...

— Dıdıdıdı... Aman ne soğuk, dişlerim çarpıyor! Biraz bana sokulun!..

— Efendim zaten bizde hiç bir zaman bir ziraat politikası takip edilmemiştir. Bu memleket her şeyden evvel bir buğday memleketidir. Binaenaleyh...

— Aman, hava da ne kadar sıcak!.. Patlıyacağım!..

— Bana kalırsa yapılacak iş, balıkçılığa ehemmiyet vermektir. Marmaranın balıkları bir servettir.

Bereket versin, Canlı salamura gazinosuna gelmiştik. Arabadan kendimi zor attım. Gazinonun, deniz üzerinde, tenha bir köşesine oturduk.

— Ne emredersiniz?

Garsona:

— İstakoz var mı? diye sordum.

— Tutarız, dedi.

Müdür:

— Siz tutuncaya kadar bize ne varsa getir, dedi.

Masa doldu. Bir büyük şişe de rakı geldi. İçtikçe müdürün çenesi açıldı. Bir ara:

— Evli misiniz? diye sordum.

Burnunun ucu morardı:

— Hayır! dedi.

Halbuki, kendisine lâyık cadaloz bir karısı olduğunu biliyordum. Parmağından yüzüğünü çıkarmıştı ama, esmer, kıllı yüzük parmağında, halkanın yeri bembeyaz belli oluyordu. Bu sefer o bana sordu:

— Ya siz?

— Henüz bakireyim! dedim.

Hayretten gözleri açıldı. Şaşkınlığından faydalanıp:

— Şerefinize! Diye kadehi ağzına dayadım.

O gün müdür de, ben de daireyi asmıştık. İçtikçe bülbül kesildi. Kadınlardan çok çekmiş. Kadından yana hiç şansı yokmuş.

— Benim de öyle! Diye ağzım dan kaçırdım. Sonra:

— Yani benim de erkekten yana-.. Diye düzelttim.

Şimdiye kadar hiç bir kadın, ruhunun inceliklerini anlıyamamış.

Hava kararmıştı. Kendini yutturmağa çalışan bir genç kız gibi kırıtarak:

— Geç de kalıyorum! dedim.

Bir otomobile atladık.

— Sizi evinize bırakayım! dedi.

— A... Nasıl olur? dedim, mahallede dedikodu olur. Siz beni burada bırakın, ben giderim.

Zaten evin önüne gelmiştik. Elimi sıkarken, baygın baygın gözlerimin içine baktı.

(Devam edecek)

— Biraz metin ol... On beş günlük tatil, göz açıp kapayıncıya kadar geçer!..

— Fransız —

Dünya Karikatürleri

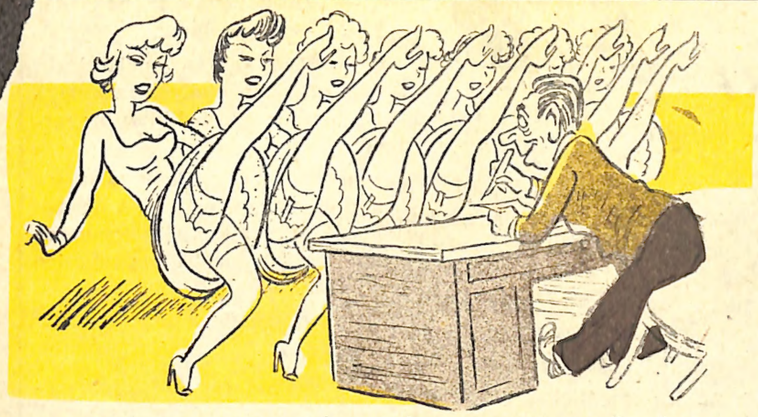

(ROMADA BALE ARTİSTLERİ MAHKEMEYE DÜŞTÜ!)
Hâkim — Doğru söyliyeceğinize, bacaklarınızı kaldırıp yemin edinizl..

— İtalyan —

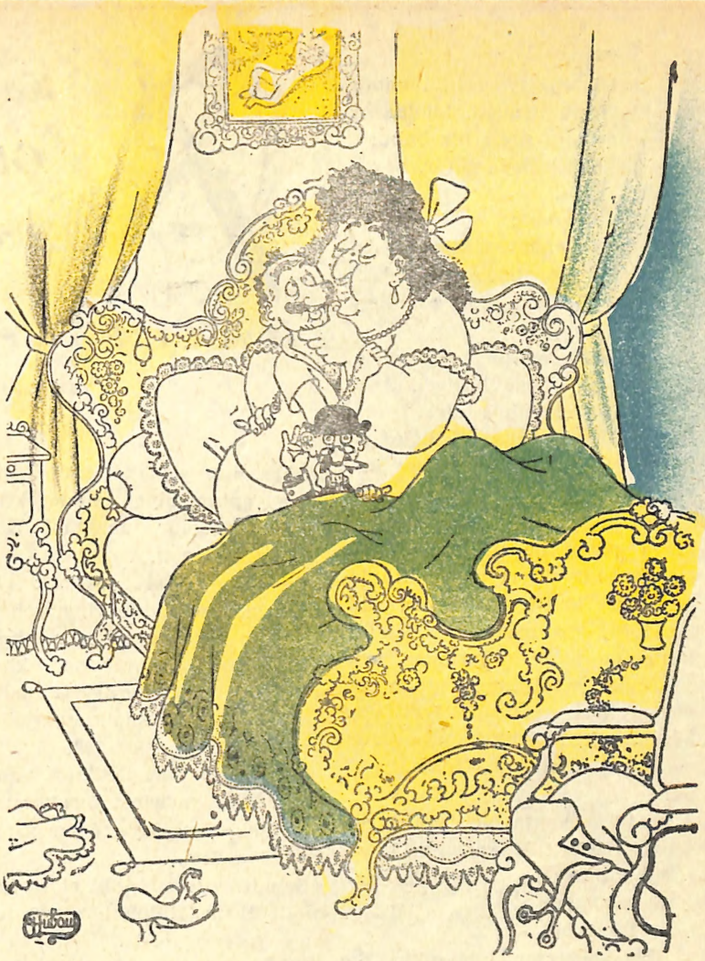

— Yavaş komşu, kocam bizi dinliyor!..

— Fransız —

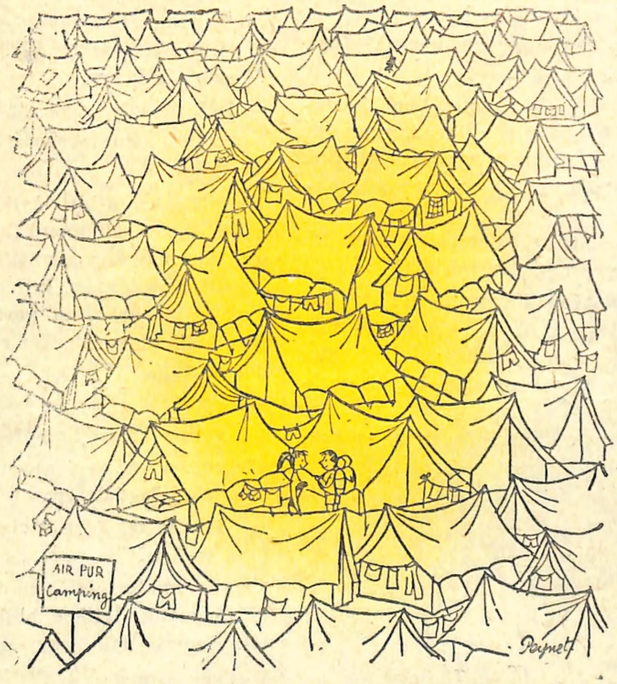

— Şehrin daracık apartımanlarından kurtulup böyle açık havada yaşamak ne saadet!..

— Fransız —

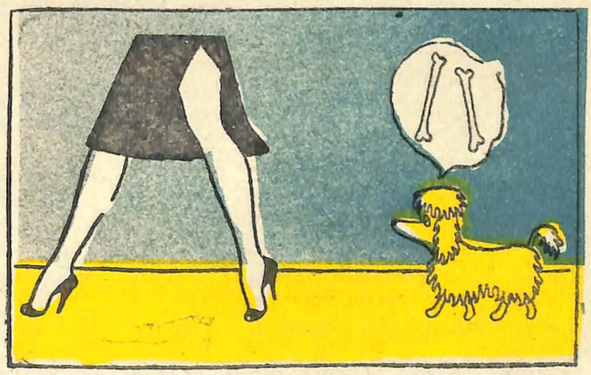

YAZISIZI..

— Fransız —

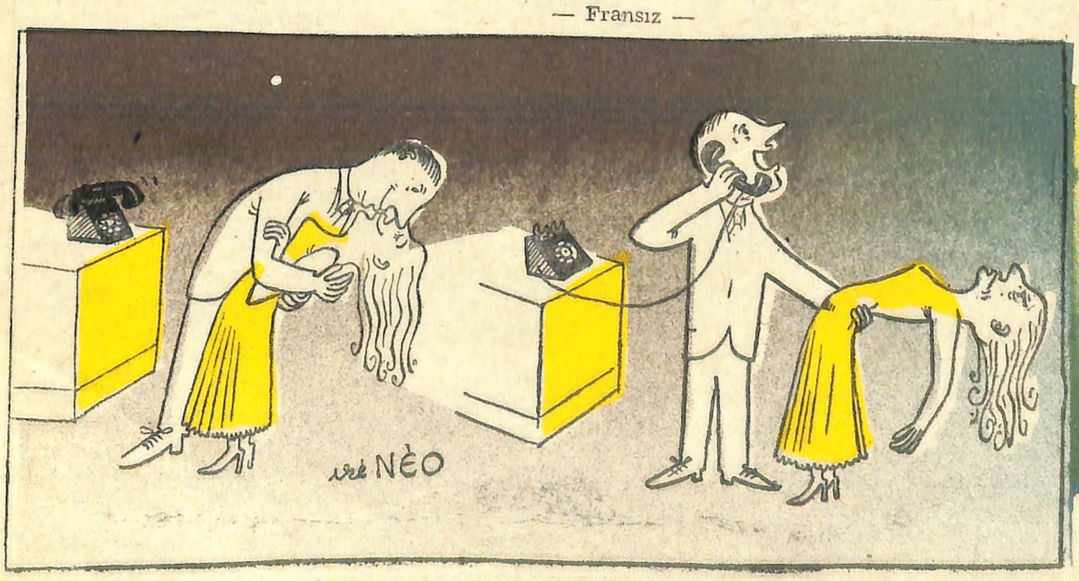

YAZISIZI..

— Fransız —

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filmlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

Mael 4-20

bir buçuk milyon liralık 1954
İKRAMİYE PLÂNINA İLÂVE

1 ÇEKİLİŞTE
6000
ALTIN

1 KİŞİYE
3000
ALTIN

Hesabınızda daimi olarak en az 150 lira bulundurunuz

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeli

D.65

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye miktarı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır.

İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

— Benim en çok nemi beğeniyorsun?...
— Komutanını!...

— İtalyan karikatürü —